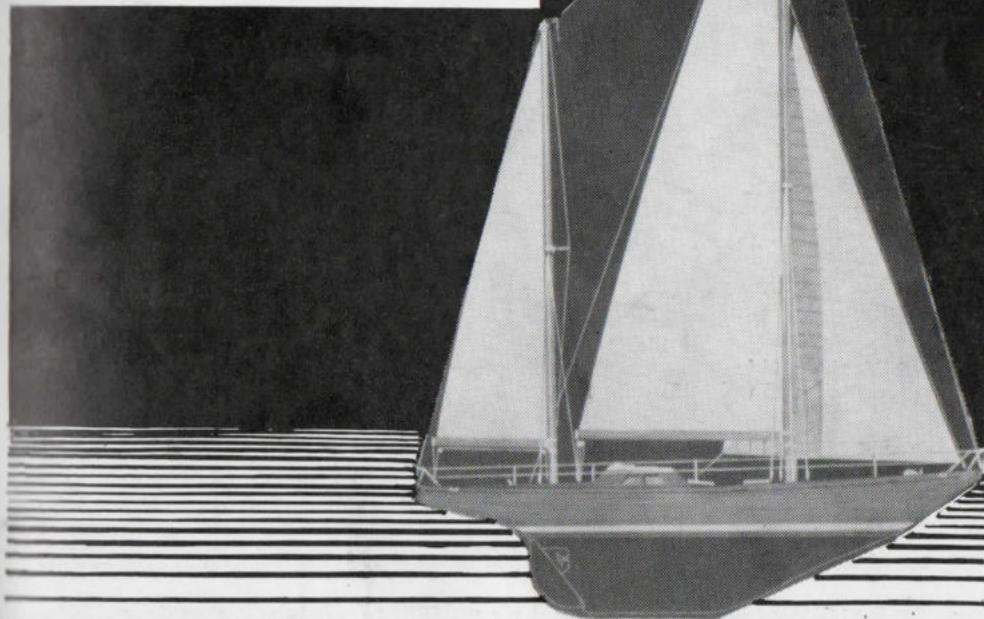

černá
SLOVA

4
1973

I BÁLI SE BÁZNÍ
VELIKOU...
...ŽE VÍTR I MOŘE
POSLOCHAJÍ JEHÓ?

Biblické náčrtky

24. Naše údy ve službě Boží

Naše srdce je vydáno Pánu (Př 23:26)
Naše ruce konají dobro (Ef 4:28; Sk 9:36)
Naše oči jsou upřeny na Pána (Zd 12:2; Z 123:2)

Náš hlas mluví o Milovaném (Pís 2:4)
Naše nohy nesou poselství pokoje (Nah 2:1; Iz 52:7)
Naše ucho slyší Jeho hlas (Iz 50:4)
Naše rty mluví ke chvále Boží (Zd 13:15)
Ústy vyznáváme jméno Pánovo (R 10:9)

25. Co nám je dáno

Syn je nám dán (Iz 9:6)
Duch svatý je nám dán (R 5:5)
Život Kristův jsme obdrželi (Ef 5:2)
Chléb života je nám dán (Ex 16:15; J 6:32)
Obdrželi jsme Boží dar (2K 9:15)
Je nám dáno znát tajemství (Mt 13:11)
Věčný život je nám dán (J 10:28)

26. Bůh vede

Podivnými cestami (Iz 43:16)
Oklíkami (Ex 13:17, 18)
Po rovné cestě (Z 26:12, 27:11)
Po pravé cestě (Zj 15:3)
K věčným cílům (Z 139:34)
Celou cestou (Dt 8:2)
K vytouženému cíli (J 17:24)
27. Láska Boží je
Nevyslovitelná (2K 9:15)

Nesmazatelná (Pís 8:7)

Neumdlévající (J 13:1)
Nevyčerpatelná (R 8:32–37)
Nepostradatelná (Ef 2:4–5)
Nezadržitelná (2K 5:14)
Neustávající (R 8:39)

28. Věci, které Všemohoucí nemůže

Bůh nemůže patřit na hřich (Ab 1:13)
Bůh nemůže lhát (Tt 1:2)
Bůh nemůže zrušit Písmo (J 10:35)
Bůh nemůže žádného, který se neznovuzrodil, vzít do nebe (J 3:1–7)
Bůh nemůže zachráněného zatravit (R 3:26; 8:1)
Bůh nemůže opustit své dítky (Zd 13:5)
Bůh nemůže sám sebe zapřít (2Tm 2:13)

29. Několik symbolů Ducha svatého

Duch svatý je v Božím Slově přirovnán
– k vodě, která občerstvuje (J 7:37–39)
– k ohni, aby přečistil věřícího (Ma 3:3; Sk 2:3)
– k větru, aby obživil (J 3:8; Ez 37:9)
– k oleji pomazání, aby mínil, utišil, uzdravil (Iz 61:1; Lk 10:34)
– k holubici, jako obrazu čistoty a tichosti (Lk 3:22)
– k hlasu, aby vyučil (1Kr 19:12; Iz 30:21)
– k pečeti, jako znamení jistoty (Ef 1:13)
– k roze a dešti, který dává úrodu (Dt 32:1–3; Mi 5:6).

Protože do předání rukopisu tohoto čísla nebylo možné vyhodnotit soutěž biblických otázek a hádanek, zveřejníme výsledky a jména výherců až v pátém čísle.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Rídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

PAMIATKA SMRTI PÁNOVEJ A DUCHOVNÝ STAV

V otázke večere Pánovej, pri ktorej veriaci ľudia jedením chleba a pitím vína z kalicha zvestujú smrť Pána Ježiša, je mnoho nejasností. Rôzne názory na toto slávostné zhromaždenie cirkvi sú také odlišné, že vedú k sektárstvu a k oddeľovaniu jednych od druhých. Niektorí prečenújú význam chleba a vína a tvrdia, že pri večeri Pánovej sa chlieb stáva skutočným hmotným telom a víno skutočnou krvou Pána Ježiša. Iní zase pamiatku smrti Pána Ježiša podcenújú, keď majú chlieb a kalich len ako symboly, pomocou ktorých si pripomínajú udalosti v Getsemene, Gabate a na Golgotu. Nechceme rozoberať tieto a ďalšie náhlady na význam a poslanie večere Pánovej, ale zalistujeme v Písme a necháme prehovoriť Božie Slovo.

Traja evanjelisti, Matúš, Marek a Lukáš, zhodne zaznamenali slová Pána Ježiša k učeníkom, ktorími vyjadril túžbu, aby jedli chlieb a pili z kalicha na Jeho pamiatku:

„**Vezmíte, jedzte; toto je moje telo**“ (Mt 26:26; Mk 14:22).

„**Toto je moje telo, ktoré sa za vás dáva, to činite na moju pamiatku**“ (Lk 22:19). A o pití z kalicha:

„**Pite z neho všetci, lebo toto je moja, tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov**“ (Mt 26:28; Mk 14:24).

„**Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa za vás vylieva**“ (Lk 22:20).

Evanjelista Ján cituje podobné slová Pána Ježiša, ktoré povedal zástupu v Káarnaumu: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesím v posledný deň. Lebo moje telo je pravdivý pokrm a moje krv pravdivý nápoj. Ten, kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom“ (J6:54–56). Uvedomujeme si, že týmito slovami prehovoril k zástupu ktorý bol zázračne nasýtený chlebom a nie učeníkom pred svojou smrťou, že tu nejde o ustanovenie pamiatky Jeho smrti, ale o úplne inú myšlienku, vztahujúcu sa na „zostávanie v Nom“. Kým pri poslednej večeri hovoril o svojom hmotnom, fyzickom tele (soma), zástupu hovorí o tele (sarx) v zmysle prirodzenosti. Kto sa sýti Jeho myšlienkami, činí Jeho vôle, kto žije božskou prirodzenosťou a nie tou starou, hriescou, ten zostáva v Nom.

Dvakrát o chlebe a kalichu v spojitosti s pamiatkou smrti Pána Ježiša čítame v 1. Koríntanom.

„**Kalich dobroručenia, ktorému dobroručíme, či nie je účasťou na krvi Kristovej? A chlieb, ktorý lámeme, či nie je účasťou na tele Kristovom? Lebo jeden chlieb, jedno telo sme my mnohí**“ (10:16–17). Čo je tým telom, na ktorom máme účasť? Cirkev, ktorá je telom Kristovým (12:12, 13, 27). A čo je kalich, z ktorého pijeme? To je nová zmluva v krvi Pána Ježiša. My, veriaci doby milosti, cirkev Pána Ježiša, nie sme „lud Novej zmluvy“, ale sme „pristúpili k Prostredníkovi novej zmluvy Ježišovi a ku kropeniu krvi...“ (Zd 12:24). Novú zmluvu uzavrie Pán s domom Izraelovým vtedy, keď sa naplní doba pohanov a cirkev bude vytrhnutá k Pánovi, keď „príde zo Siona Vysloboditeľ a odvráti bezbožnosti od Jákoba“ (R 11:26–27).

Jedením chleba a pitím z kalicha vyznáváme, že máme účasť na tele Kristovom, že skrze Ducha sme s Ním spojení i s jednotlivými údami navzájom, že máme obečenstvo s Pánom i navzájom (1J 1:3), že krv Novej zmluvy bola preliata i na zhľadenie našich hriechov a že máme podiel na diele spásy, ktoré vykonal Pán Ježiš pre Izraela a pre všetkých ľudí.

Najdôležitejšie zo všetkých miest Písma ohľadne lámania chleba a pití z kalicha nachádzame však v 1. Koríntanom 11:23–32:

„**Lebo ja som prijal od Pána čo som vám aj vydal, že Pán Ježiš v noci, v ktorej bol zradený, vzal chlieb a poďakujúc lámal a povedal: Vezmíte, jedzte, toto je moje telo, ktoré sa za vás láme. To činite na moju pamiatku. Tak tiež i kalich, keď bolo po večeri, hovoriac: Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi; to činite, kolkoľvek ráz by ste pili, na moju pamiatku. Lebo kolkoľvek ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až dokiaľ nepríde. Takže kolkoľvek je tento chlieb alebo pije kalich Pánov nehodne, bude vinným tela a krvi Pánovej. Ale nech skúša sám seba človek a nech tak je z toho chleba a pije z toho kalicha. Lebo ten, kto nehodne je a pije, je a pije si súd nerozsudzujúci tela Pánovho. Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých a mnohí spia:**

Treba podtrhnúť, že Pavel toto prijal od Pána, že je to dodatok Pána Ježiša k tomu, čo povedal učeníkom pri poslednej večeri o ustanovení pamiatky Jeho smrti. Vtedy učenici neboli ešte schopní pochopiť celú pravdu o zástupnej smrti Pána Ježiša na Golgotu a tým menej o význame tejto pamiatky. Nemali Božieho Ducha, ktorý by im zjavené pravdy objasnil. A tak o niekoľko rokov neskôr bolo potrebné pre prvotnú cirkev i pre nás pripomienúť význam a dôležitosť večeri Pánovej.*

V uvedenom teste sú najprv citované slová Pána Ježiša pri poslednej večeri. Treba pripomienúť, že slovenský i králický preklad verša 24. je nepresný. Pán Ježiš nepovedal o svojom tele, že bude „lámané“ a ani v iných prekladoch toto nenachádzame. Napr. elberfeldský: „Das ist mein Leib, der für euch ist“ – ktoré je pre vás: „ktoré sa pre vás dáva“ – v ďalších prekladoch.

Oproti slovám Pána Ježiša v evanjeliách tu nachádzame naviac: „koľkoľvek ráz by ste pili na moju pamiatku“. Bolo už vtedy iste mnoho otázok, ako často máme sláviť túto pamiatku smrti Pána Ježiša. I dnes je toľko rozdielnych názorov, či je treba lámať chlieb a piť z kalicha raz za týždeň, či dvakrát do roka? Pán Ježiš dodáva: „koľkoľvek ráz!“ Ako to pochopili prví kresťania? „A v prvý deň týždňa, keď sme sa zišli lámať chlieb, Pavel hovoril s nimi...“ (Sk 20:7). Že to bola nedela, vyplýva napr. z Mt 28:1 – „Potom pozde na koniec soboty, keď už svitalo na prvý deň týždňa, prišla Mária Magdaléna i tá druhá Mária pozrieť hrob“. A podľa príkladu prvotnej cirkev schádzame sa aj my každý „prvý deň po sobote“, aby sme slávili pamiatku smrti nášho drahého Pána.

Vyskytne sa však aj otázka: Čo ak som v nedele napríklad vo dvoch zhromaždeniach, mám dvakrát lámať chlieb a piť z kalicha? Na to je opäť odpoveď Písma:

V niktorm z citovaných miest Písma sme nečitali, že chlieb a kalich sú „obrazom“ či „symbolom“ tela a krvi Pána Ježiša. Ale tiež nie je možné z textu dedukovať, že chlieb mení svoju fyzikálnu podstatu a mení sa na „telo“ a víno na krv. Prečo teda Pán Ježiš nepovedal o chlebe, že je „obrazom Jeho tela“? Lebo obraz či symbol majú nižšiu hodnotu než skutočnosť. Obraz človeka nie je človek sám. Klaňať sa obrazu je ľahšie ako klaňať sa pred živým človekom. Brat chlieb a kalich len ako „symbol“ vo vedomí človeka je menej zodpovedné, ako mať podiel na skutočnej osobe Pána Ježiša. Preto v 1. Korintanom 11 je vyzdvihnutá zodpovednosť toho, ktorý má účasť na chlebe a kalichu, keď sa zde cirkev slávi pamiatku smrti Pána Ježiša. Keď beriem chlieb a kalich, vyznávam nielen pred ľudmi, ale hlavne pred Pánom, že to robím **hodne**, že pristupujem do Jeho prítomnosti taký, akého si On praje. Ale ak môj stav pred Pánom nie je v poriadku, ak teda vedome klamem Bohu i ľudi tým, že mám účasť na obecenstve s Pánom a vykúpenými jedením chleba a pitím z kalicha a pritom nie som toho **hodný**, jem a pijem si súd (v. 29). Boh nemôže byť oklamany. On vidí moje myšlienky, celé moje vnútro je pred Ním odkryté. Ak predsa konám ako znovuzrozený niečo, čo by som nemal robiť, musím čakať Božiu reč ku mne formou súdu. Neznamená to stratu spasenia, tento súd sa prejavuje inak. Taký veriaci slabne, upadá do duchovnej **nemoci** a nakoniec do duchovného **spánku** (v. 30).

Odkrýva sa nám tedy význam pamiatky smrti Pána Ježiša. Ona znamená pocutu nášmu Pánovi za Jeho dielo spasenia, dokonané Jeho smrťou na golgotskom kríži

*) Poznámka:

V Písme nachádzame tri výrazy pre označenie tohto zvláštneho zhromaždenia cirkevi Pánovej:

1. večera Pánova (1K 11:20)
2. lámanie chleba (Sk 2:42, 20:7)
3. pamiatka Pánova (1K 11:25)

Pretende sa väčšinou neschádzame k tomuto zvláštnemu úkonu večer, nepoužívame slova „večera Pánova“. „Lámanie chleba“ nevystihuje to, že súčasne pijeme z kalicha, preto najčastejšie sa používa: zhromaždenie k sláveniu pamiatky smrti Pána Ježiša.

Treba ešte rozlišovať „lámanie chleba po domoch“, keď sa veriaci v prvom storočí schádzali „po domoch“ k večeri a možno i k iným jedlám (Sk 2:46, 1K 11:20. Pestovali obecenstvo i mimo „schádzanie sa cirkev“ k modlitbám, vyučovaniu a k večeri Pánovej.

o vzkriesením na tretí deň. Ale tuto pocutu Pánovi možno prinášať len s „čistými rukami“, hodne a preto sa máme **skúšať** pred účasťou na lámaní chleba. Už doma máme sa vo svete Písma zamyslieť, či máme všetko v poriadku s Bohom i ľuďmi. A to je význam lámania chleba pre nás.

Ked' sme neposlúchli výzvu Písma, aby sme ešte pred západom slnka odstránili hnev zo svojho srdca a všetky následky svojho konania; ak sme zherešili cez týždeň a ešte sme to Pánovi nevynalovali podľa 1. Jana 1. kapitoly; ak vieme, že niekto má niečo proti nám a neprehovorili sme s ním o tom, nedali vec do poriadku; potom skôr, ako budeme bráť chlieb a piť z kalicha na pamiatku smrti Pánovej, musíme všetky tieto okolnosti dať do poriadku. Ale nie formálne, naoko, tým by sme neuspokojili naše svedomie, ale cele, úprimne, pred tvárou Pánovou.

Ci nie je to potom krásne a požehnané zhromaždenie cirkevi k pamiatke Pánovej? Ved' všetci majú svoje veci v poriadku s Pánom i navzájom; nieto nedorozumenia, všetci si všetko odpustili, nieto hnev, hriech bol vyznaný a odstránený krvou Pána Ježiša. Je možné takéto usporiadanie vecí v cirkevi nechať na niekoľko mesiacov? Aj týždeň je dlhá doba, ak sa niekto úprimne trápi keď má nejakú vec s bratom v neporiadku.

A z tohto pohľadu sa nám ponúkajú k zamysleniu ďalšie otázky: Čo to znamená ješt chlieb a piť kalich Pánov nehodne; čo znamená ješt a piť si súd. Ale o tom, ak to bude vôle Pánova, až budúce.

„A nazváno bude Jméno Jeho: ... RÁDCE“ (Iz 9:6). -jos

RÁDCE Nás Pán má mimo jiné služebnosť „RÁDCE“. Často se potýkáme s mnohými věcmi, v nichž potřebujeme radu. Co máme dělat? Měli bychom jít k našemu Pánu Ježiši Kristu a říci Mu s dětskou důvěrou: „Pane Ježiši, můj drahý Spasitel, jsem bezradný, nevím, co mám teď dělat? Ty jsi mým Rádcem. Ukaž mi, prosím, nyní jasné a zřetelně, jak se mám zachovat!“ Potom nám bude vštipeno, jak se máme zachovat.

NÁŠ Často jsme však v nebezpečí, že se příliš mnoho spoléháme na sebe. Považujeme se za moudré. Říkáme: „Žijí již tak dlouho, vím, jak se mám zachovat. Jsem zkušený člověk. Nepotřebuji žádné rady.“ A právě toto je cesta k omylu – budeme zanecháni sami sobě! Kéž bychom přece jen pocitili, jak málo víme o tom, co máme činit! Cítíme, že jsme malými, nevědomými dětmi. Prosme přec Pána, aby nás poučil! Když apoštol Jan je tázán (Zj 7:13-14), říká: „Pane, ty věš,“ – čili jinými slovy: „Já to nevím“; Jakmile vyzná takto svou nevědomost, je mu to řečeno.

Tak to bude i s námi. Nalezeň-li v nás Bůh pokorné srdce, které nás vede k prosbě o radu a k vídání v Jeho odpověď v té či oné věci, dá nám zakoušet, co to znamená – mít v nebi RÁDCE! Drahý bratře, nemusíš se nikdy odvážovat jít třeba jen jediný krok do tmy. Jestliže to přece učiníš, bud' ujišť, že bloudíš. Čekej, čekej, čekej, až budeš mít světlou Připoměň Pánu Ježiši to, že je Rádecem cirkuve, že chce být ve tvém obzvláštním případě tvým RÁDCEM a POMOCNÍKEM, VŮDCEM, že to věš, že ti On chce ukázat cestu. Když budeš trpělivě čekat ve vídani – žít v důvěrném očekávání na Něho – pak shledáš, že jsi nečekal nadarmo! Pán se ukáže jako tvůj RÁDCE.

Toto vám píše starý služebník Kristův, který ve svém dlouhém životě procházel mnohými a těžkými zkouškami. A co zakusil? Ze bez výjimky každá, ale každičká z těchto nesčetných zkoušek se pro něho stala požehnáním; ano, právě ty nejtvrďší se ukázaly jako prostředek Jeho obzvláštní milosti.

Co tento starý služebník zakusil, to zkusíte i vy, moji milovaní bratři a sestry v Kristu! Nepozbývejte myslí v těžkostech! Hleďte vždy na konec cesty! Ano, ještě dříve než dokončíte svůj běh, uvidíte při bezpočetných příležitostech, jak se zjevují ve zkouškách a zármutcích Boží požehnání! Nejsou sto spočítat, jak často jsem to sám zažil.

(Od Jiřího Müllerera)

PŘED HOSPODINEM

Pán Ježíš miloval Getsemáne a podle svého obyčeje rád tuto zahradu vyhledával. Nám je to nepochopitelné. Vždyť přece musel vědět, jaký strašný boj ho tam čeká onu noc, kdy bude zrazen Jidášem a kdy tam bude jat. Vše mu tam muselo svědčit o nezměrném utrpení, které právě tam pro něho započne a skončí Golgotou!

Jak rozdílné je Boží myšlení od našeho a jak vzácně je právě ve vztahu Pána Ježíše k Getsemánu zjeveno jeho božství – jeho dokonalé pochopení Otcova srdece a jeho plné ztotožnění s ním v poslušnosti jeho vůle! Otec a jeho dobrá, libá a dokonalá vůle je určující pro vztah Pána Ježíše k Getsemánu a nikoliv On sám a jeho vlastní utrpení! Zalíbení v Boží vůli jej činí dokonale svobodným od všeho toho, cílem nepřítel Boží a lidský člověka spoutal a ovládá!

ELIÁS však nemá dosud smysl „pro Getsemáne“. Jeho vlastní „jeskyně“ mu znemožňuje „stát před Hospodinem“! Cožpak se tam lze vzpřímit a má vůbec smysl obracet hlavu vzhůru do stropu, který nedovoluje „vidět Boha“? Může být jeskyně svou prostorovou omezeností, sevreností a temnotou vůbec místem, které by se mohlo Bohu libit a hodit k jednání s Eliášem? Proto Bůh řekl: „VYJDI!“ – nech tu jeskyni být, rozluč se s ní, nehodí se ani pro tebe ani pro mne, má-li dojít k obecenství mezi námi! Chci tě mít volného, svobodného od hrůzy, strachu, pečování, starostí, depresí, hořkosti, bolestinnosti, od pohoršování nad druhými a od zoufalství nad sebou samým, chci tě osvobodit od tvého dosavadního vadného zaměření tím, že se ti zjedím v novém světle, abys mohl chápát a rozumět mému srdci – mé vůli, proti níž se ještě stále vzpiráš. Abych ti změnil pustý Oréb ve kvetoucí olivovou zahradu v Getsemánu! Teprve pak si tě mohu vskutku použít k oslavě svého jména! Ale nejdříve VYJDI! Nelze jinak! Musíš opustit svou jeskyni! Kolik je takových nespokojených křesťanů – nešťastných a ztrskotaných „horlivých Eliášů“ mezi námi, kteří nemohou vztížit požehnání Božich zjevení jen proto, že nechťejí „vyjít ze své jeskyně a opustit ji – opustit své vadné postoje a přistupy k Bohu, svým bližním i k sobě samým, nedovedou odložit své předsudky a nesprávné názory, zapomenout svých osobních zklamání a křívdu, většinou domnělých, a samozřejmě nechťejí činit pokání ze své nelásky, hořkosti, zatvrzení – z toho, že dávali ve svém srdci místo zcela jinému duchu, než Božímu a Kristovu! Pán však miluje Getsemáne – to volné místo pod širým nebem s níčím nerušeným pohledem na Jeruzalém i na Golgotu – On je v té nerušené svobodě lásky, která nehledá svých věcí, všemu věří, všeho se naděje, všeho v trpělivosti očekává – a proto není více překážek pro dokonalé obecenství – ztotožnění s Otcem, byť mu určil kříž! A zde tě chce mít, drahý bratře – sestro tvůj Bůh se sebou samým! On tě vyzývá svým slovem – skrze Pána Ježíše: „VYJDI!“.

„A STUJ!“ – Jakou hotovost a připravenost k posloužení Boží vůli vidíme v Getsemáne přes všecku „nemoc těla“. I když se Pán v této „nemoci úzkosti, bázni a stesk“ s námi ztotožňuje, neřeší to jako Eliáš vyhledáním bezpečného odpočinku ve své jeskyni nebo prostě usnutím na svém místě jako jeho učedníci, ale On vskutku **STOJI hotový k oné nejtěžší a Otci nejvzácnější službě – obětování sebe sama za nás!** Svého milého Syna nemusel Otec vybízet „k opuštění jeskyně“ a „k stání“ – k připravenosti a hotovosti služby jako Eliáše! Kolik věřících – „ležicích“ nebo „sedicích“ se domnívá, že je Pán nějakým divem, zvláštní mocí či vypuzením, „dáním či sesláním Ducha svatého“, učiní naráz služby schopnými a v jeho díle užitečnými! To však Pán nečini! On vybízí Eliáše právě tak jako tebe: 1. vyjdi a 2. stůj! Budь hotov, připraven, měj otevřené a ochotné srdce splnit **každou úlohu, kterou má pro tebe Pán, byť to byla sebeťži služba pro tebe!** Nikdy se přitom neohlížej na obtíže, ale na to, co je Otci libého!

„NA HOŘE“. I to „nejnizšší místo stran země“, kde stanul Pán – zlořečenství kříže a potupná smrt – bylo a zůstalo „na hoře“! Pán učinil tu „nejhlubší propast lidské bády“, „nejvyšší a nejvzácnější horou světa“ a On také doveze „všecky tyto hory uvrhovat do moře“, aby se již nevzdouvalo a utíšilo! „MĚTE VIRU BOŽÍ“, praví svým

učedníkům, takovou, kterou mám já, tu, kterou působi můj svatý Duch, která je podle Božího srdce! Viru, která způsobuje Boží pokoj a veliké utíšení uprostřed bouří! Chci, abys tuo víru měl, přejí si to, velice mi na tom záleží, abys dovedl vždy vystupovat na horu ve všech situacích svého života, na té hoře stál a na ní setrvával – a tak dosahoval vítězství nad světem, tělem a dílem pro Boží slávu a čest! Jak vzácná je ona hora – ona výše Božích myšlenek o tobě a s tebou v Kristu a v jeho Duchu! V onom Božím vítězství při tobě a s tebou – skrize tuto jeho – BOŽÍ víru!

Eliáš vskutku vyšel – a stál na hoře!

„**PŘED HOSPODINEM!**“ Hospodinova přítomnost! Jaká bázeň Boží! Jak hluboce tato skutečnost ovládá lidskou mysl a srdce – a jakou cenu a vlastní smysl teprve nyní dostává ono „vyjít“ a „stání na hoře“! Hluboké vědomí **Boží přítomnosti**, jeho majestátu, jeho na mne upřeného oka, **Božího vztahu ke mně v Kristu** a mé postavení v Něm před Boží svatou tváří – Jeho lásku, důvěru a očekávání na mne, Jeho odpusťení, trpělivost, snášení v nezměrné milosti a milosrdenství – znamená již nejen **možnost pro mne vrátit se či uniknout, ale současně též blažené vědomí Boží přítomnosti a Jeho moci ve mně a prozívání Jeho vítězství při mně a se mnou tam a v tom, co bylo a je z mé strany – z mé vlastní sny a sily zhola nemožné!**

„Před Hospidinem“ neznamená tedy konstatování tvé vlastní veliké bády a bezmocnosti k smrti, ale k životu – k tomu, aby Bůh mohl tvou bezmocnost, mdlobu a slabost změnit ve vítězící moc a sílu, kterou v žádném případě nemůžeš připsat sobě – tedy ve vítězství a příslušnou slávu, které nejsou tvé, ale JEHO a **TVÝMI** se stávají právě proto, že jsou jen Jeho. Výdyl ty už máš cele Jej od chvíle, kdy jsi ztratil sebe sama pro Něj a už nemáš smysl projinou čest a slávu než tu, kterou má **On a kterou Ty máš jen v Něm samém!** Tak se má „ve tvé mdlobě dokonávat Boží moc při tobě“ a Božím zásahem měnit „pustý Oréb“ tvého života v nejkrásnější olivovou zahradu!

Pochopil toto Boží myšlení Eliáš? Zdá se, že ano! On vskutku: 1. vyšel, 2. stál, 3. na hoře, 4. před Hospidinem ... a co ty, drahý čtenář?

(Pokračování)

-Kk

ČÍM SA ODPLATÍM Hospidinovi?

Zákon 116:12

Je vám fažko obetovať čas, silu, samých seba pre Toho, ktorý neušetril ani svojho Syna pre vás?

– Je azda vaša alabastrová nádobka pre Noho priliš drahá? Možná, že hovorte: „Načo bola strata tej masti...?“ Opýtajte sa Márie, či stálo jej za to masť vylieť pre Pána Ježíša!

– Opýtajte sa Mojžíša, či lutoval svojho kroku, keď súhlasil opustiť pastiersku službu a slúžiť Bohu ako vodca izraelského národa do zasľúbenej zeme.

– Opýtajte sa Pavla, či sa pomýlil, keď povedal: „Na to, čo je za mnou zabúdajúc a po tom, čo je predo mnou sa vystierajúc, ženiem sa za cielom k vŕťaznému, k odmene horného povolania Božieho v Kristu Ježíšovi“ (F 3:14). Preto bol ochotný všetko položiť za stratu.

– Opýtajte sa Žalmistu, čím sa odplati Hospidinovi za všetky Jeho dobrodenia. Večnosť bude dosť dlhá, aby ste našli odpoveď na tieto a im podobné otázky.

upr. -jos

- Neni tak důležité, jak dlouho budeš žít, ale mnohem důležitější je, abys žil věčně.
- Fanatikem se stává, kdo nedá Pravdu a prohrává.
- Jak si představuješ Boha? Jako toho Nepředstavitelného.

LM

PRACH a Popol

Kto by nevedel v našich zemiach, nazývaných „kresťanskými“, niečo o Abrahámovi, o tom pravotovi Božieho ľudu? Nie všetci ale o ňom vedia, že ho Hospodin tak poctil, že ho až nazval „svojím priateľom“ (Jk 2:23) a že jeho život viery, plný Božieho požehnania, „prinútil“ cudzincov, uprostred ktorých býval, priznať a vyznať, že je on „knieža Božie“ medzi nimi (Gn 23:6). A tento Abrahám, v rozhovore s Hospidom, keď mu On oznamoval prichádzajúci súd nad hriechom preplnenou Sodomou a Gomorou, hovorí o sebe ako o „prachu a popole“ (Gn 18:27). Nebola to prehnana skromnosť, ale zaujatie správneho stanoviska človeka pred sväтыm Bohom. Žiadnen človek pred Ním neobstojí, lebo „nieto spravodlivého ani jedného“ (R 3:10) na zemi, „protože všetci zhrešili“ (R 5:12). Naše uznanie alebo neuznanie tejto skutočnosti na nej nič nemôže zmeniť, ale postoj človeka k nej má základný význam pre jeho budúcnosť. Človek si MUSÍ uvedomiť a priznať ak nechce zahynúť, že vo svojom živote porušil Stvoriteľom ustanovený poriadok a že nesleduje cieľ, ktorý mu Boh určil – totiž Jeho oslavu. Človek si MUSÍ uvedomiť, tu na tejto zemi a v tomto živote, že jeho miesto je „v prachu a popole“, v tej najhlbšej pokore a pokáni pred svojím Bohom, ak nechce, aby potom, keď „sa navráti prach do zeme“ (Kaz 12:7), keď ukončí svoj prechodný a krátky pobyt na tejto zemi a pride čas „účtovania“, mu Pán života i smrti povedal: „Idte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa...“ (Mt 25:41).

Prezitým pozemským životom a telesnou smrťou totiž existencia človeka nezaniká, bez ohľadu na to, či človek tomu verí, alebo nie. Ona pokračuje, je tu duch človeka, ktorý nemôže prestaviť sa existovať, lebo je z Boha. Boh stvoril človeka na svoj obraz, dal mu niečo zo samého seba a to je to večné bytie – existencia, ktorá má sice svoj začiatok, ale nemá konca a preto sa duch človeka MUSÍ vrátiť k Bohu, postaviť sa pred Noho, ako o tom hovorí i Kazatelia: „... a tak sa navráti prach do zeme, ako bol a duch sa navráti k Bohu, ktorý ho dal“ (Kaz 12:7). Aké však to bude stretnutie, ak Ho predtým, v tom telesnom – pozemskom živote neuznával, v Noho neveril, ignoroval Ho i každú správu o ňom? Obstojať duch takéhoto človeka potom pred Ním? Sväté Písma jasne hovorí: „A videl som veľký trón biely i sediaceho na ňom, pred ktorého tvarou utiekla zem i nebo, a miesto im nebolo najdené. A videl som mŕtvyh, malých i veľkých, stojacich pred trónom Božím. A otvorili sa knihy a otvorila sa aj iná kniha, to jest kniha života a mŕtví boli súdení podľa toho, čo bolo napísané v knižách, podľa svojich skutkov. A ak niekto nebolič nájdený zapísaný v knihe života, bol uvrnutý do ohnivého jazera“ (Zj 20:11–12, 15).

Aké je teda východisko človeka z tejto situácie? Môže si „nárokoval“ lepšie ako Job, o ktorom svedčí sám Hospodin, že „... nie je jemu rovného na zemi, takého bezúhonného muža, priameho a spravodlivého, ktorý sa boji Boha a chráni sa zlého“ (Jb 1:8)? Môže sa niekto z nás porovnať s týmto bohabojným človekom? A predsa i on, keď hlbšie poznal svätość a čistotu toho neprístupného svetla v ktorom Boh sám prebýva (1Tm 6:16) a porovnal to so sebou, nemal iného východiska ako prehliadiť: „Preto zavrhujem a lútujem a to v prachu a v popole“ (Jb 42:6) – všetko, čo doteraz bolo v mojom živote, lebo nič nebolo dostatočné pred zrakom Toho, ktorý sputuje „ladviny a srdcia“ (Zj 2:23), pred ktorým nie je možné nič ukryť (Žd 4:13). A to je základ východiska i dnešného človeka z jeho hroznej situácie – zavrhujem a lútujem, nie som dostatočný. Len na tomto základe je možné priblížiť sa k Bohu a vierou prijať odpustenie a spravodlivosť založenú na diele Pána Ježiša, ktorý má moc pozdvihnuť človeka z „prachu a popola“ a postaviť ho na miesto „dedičov kráľovstva“ (Jk 2:5).

-lp

význam JEŽÍŠOVY KRVE ve svetle Písma

Židum 9:11–14

Proč bylo zapotrebí Ježišovy krve ke spáse človeka, je otázkou v naši době veľmi aktuálnou. Předně proto, že o ní mluví celá Bible. V Starém zákoně zabírá stejně dôležité místo jako v Novém.

Kdy vlastně byla poprvé prolita krev? Již v ráji po pádu Adamově. Tehdy tekla krev smírení za hřích lidí. V Genesis 3:21 čteme: „I udělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený a přioděl je“. Bůh přioděl lidí koží zvířete. Ale k tomu muselo být zvíře zabito a jeho krev vylita, aby člověk mohl zakrýt svou nahotu. Tak nalézáme hned na začátku Bible podivuhodný poukaz na krev Baránka, která byla několik tisíciletí později vylita k naší spravedlnosti.

„Kristova krev a spravedlnost
jsou svatébní můj šat a skvost,
jímž pro nebe se přistrojím,
a před Bohem ctně obstojím“.

Proto i ve SZ se vyskytuje mnoho proroctví o krvi Ježišově. V této souvislosti popatřme na tři veliké spasitelné dějinné události, v jejichž středu stojí krev smírení!

Krev hrála veľmi dôležitou rolu pri slavnosti „přesnici“, ktorou Izrael udržuje až do dnešného dne. Tento svátek splýva s našimi velikonočními. Slavnost „Fáze“, o niž čteme v Ex 12 pripomíná dramatickou událosť oné noci, kdy anděl smrti „bil všecko prvorodené od človeka až do hovada v zemi Egyptskej“, zatímczo Izrael na podkladě zcela určitého znamení, totiž znamení krve, byl ušetren této rány a zachován při životě. Zde vidíme chránič moc krve před soudem. „Krev pak na domích, v nichž budete, bude vám na znamení; a když užírm krev, pomínu vás a nebude mezi vám rána zahnbující, když bítí budu prvorodené v zemi Egyptskej“ (12:13).

Anděl smrti pominul příbytky, na jejichž veřejných a nade dveřmi byla krev, poněvadž v takovém domě byl zabito beránek. Krev připomínala, že v dotyčném domě byl již soud vykonán, proto anděl smrti tam nemá více co pohledávat.

Druhá spasitelně dějinná událosť je ona při uzavírání Staré smlouvy mezi Bohem a jeho lidem, kdy krev měla také rozhodující roli. „Vzal také Mojžíš krev a pokropil lid a řekl: Aj, krev smlouvy, kterouž učinil s vámi Hospodin při všech těchto věcech“ (Ex 24:8). Jestliže jsme spárovali při slavnosti „Fáze“ zachraňující moc krve, pak při této události spářujeme moc krve, která sjednocuje lid izraelský s jejich Bohem. Bůh a člověk se sjednotili ve smlouvě, poněvadž byla prolita krev smírení.

Při třetí události, kterou Izrael oslavuje ještě teď každý rok, měla krev významné místo. Byl to „Jom Kipur“, veliký den smírení, v jehož středu byla prolita krev. Velekněz pracoval v tento den sám. Veškerý lid slavil velký sabat. Žádná práce se nesměla vykonávat. Jen velekněz vešel s krví zabitého obětního zvířete, kterou nesl v misce, do svatyně svatých. O usmírující moci krve čteme v Lv 16:14, 16.

Již SZ praví nám tedy srozumiteľně, že jedině v krvi smírení je záchrana. Na tom se nic nezměnilo až po naše časy. Tak byla prolita krev miliónů obětních zvířat. Ve SZ kněz obětoval zvíře, tedy prolil cizí krev, což potvrzuje i Žd 9:25. Naproti tomu víme, že Pán Ježiš nevesel do svatyně s cizí krví, ale se svou vlastní, a tak nám „večné vykoupení nalezl“ (Žd 9:12). Když v NZ obětoval nás Spasitel sebe sama, stal se Veleknězem i Beránkem zároveň. Tot slavné naplnění starozákonních předobrazů.

Proto musíme znáť význam krve Ježišovej, poněvadž nejen SZ, ale i NZ mluví o absolutní nezbytnosti „usmírující krve“. Připomínáme větu k Žd 9:22: „... bez krve vyliti nebyvá odpustení vin“. Tato výpověď Písma ukazuje na ohavnost hřichu. Kdo chce vědět, jak Bůh se dívá na hřich, musí si zpřítomnit cenu, kterou Bůh zaplatil, aby nás vykoupil. Večný, všemohoucí a jedině moudrý Bůh nevěděl o žádné jiné možnosti, jak usmířit člověka se sebou, než v krvi, v životě svého jediného Syna. Když

TLEJÚCI KNÔT

Nalomenú trstinu nedolomi a tlejúci knôt nevyhasí.

Iz 42:3

Brat Butcher toto proroctvo o Pánu Ježišovi označuje ako „rozkošné“. Rozkošným je ono preto, lebo hovorí o Jeho zhovievavosti.

My sme často tlejúcim knôtom. Tlejúci knôt v starozámej petrolejovej lampe, to je knôt, ktorý sice horí, ale nie jasným plameňom. Má horieť, aby vydával svetlo, no on horí, a vydáva čmud. Takýto tlejúci knôt nepriehľadne zanáša „cylinder“ a ten je od dymu celý čierny.

Ked' sa nad tým zamýšľame, musíme priznať, že existujú tlejúci a čmudiaci kresťania. Namiesto svetla – šero a nepríjemný zápach. Vieme, čo to je? Býva to horlivosť bez moci Svätého Ducha.

Pohliadnime na život apoštola Petra a jeho horlivosť. Že bol horlivý, to je všeobecne známe. Nik mu nemôže zazlievať netečnosť, on hneď ku všetkému vedel zaujať svoje stanisko, o ktorom si myslí, že je práve to najsprávnejšie. Bol horlivý, ale v niekoľkých prípadoch riadne „zadymil“. Ked' Pán Ježiš predpovedal svoje utrpenie, smrť a zmŕtvychvstanie, „... Peter mu začal dohovárať hovoriac: Pane, to sa ti nikdy nestane! Ale on sa obrátil a povedal Petrovi: Chod' za mnou, satane, lebo nemysliš na Božie veci, ale na ľudské“ (Mt 16:22–23).

Podrobnejšie si všimnime ten prípad, keď Peter Pána Ježiša zaprel. „A Pán povedal: Šimone, Šimone, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás presial ako pšenici; ale ja som prosil za teba, že by nezašla tvaja viera. A ty, keď sa raz obrátiš, utvrdzuju svojich bratov. A on mu povedal: Pane, s tebou som hotový ísť aj do žálára i na smrť. A on povedal: Hovorím ti, Petre, že nezaspevia dnes kohút prv, než tri razy zaprieš, že ma neznás“ (L 22:31–34). Tu sa ukazuje v Petrových slovách horlivosť a odhadlanosť. Ale ach, je to len horlivosť ľudských citov neudržiavaná plameňom Svätého Ducha v Petrovom srdci. Vo väčnej chvíli zaprel Pána Ježiša s prísahou. Potom po zachtejení Pánovho pohľadu sa horko rozplakal.

To je tlejúci knôt. Tie preto, že má jeden nedostatok – chýba olej. S horením knôtu je to tak, že iba keď je presiaknutý olejom, horí jasne. Vlastne horí viac ten olej ako knôt. Ak niet oleja, horí sám knôt a potom nesvetí, iba tie a čmudi.

Tým olejom v živote kresťana je Svätý Duch. Peter zlyhal preto, že v oboch prípadoch to bola jeho telesná horlivosť – horel ako knôt bez oleja. To jeho „ja“ bolo podľa jeho slov hotové strádať s Pánom, lebo to zodpovedalo jeho pyšnej starej prirodzenosti. Ale Pán o jeho slabosti vedel. Už vopred prosil za jeho vieri, vedel, že je to potrebné.

Aký dobrý je Pán! On tlejúci knôt nevyhasí. On strpí nerozumné Petrove návrhy, ale odhaluje ich autora – satana. On znesie i zapretie. Ako to urobil Pán v prípade Petra – pláčuceho Petra?

Peter horko plakal, lebo si bol vedomý svojej viny pred Pánom. Iste mal takéto myšlienky: „Môžem sa ja navrátiť ku svojim spoluúčenikom? Môžem sa im pozrieť do očí? Odpustí mi Pán takýto skutok? Ved' som Ho zaprel; ach, aký som ja slaboch!“ Možno bol v pokušení prerušíť styk s učeníkmi, vojsť do ústrania. Určite bol zúfalý. Ale: „... ja som prosil za teba, že by nezašla tvaja viera.“ Teraz zapôsobila mocne Pánova prímluva. Peter nevystal z obecenstva s učeníkmi. Ale zúfanie nad sebou samým mu zostało.

No čo z neho urobilo toho Petra, ktorého poznáme z knihy Skutkov – neohrozeného svedka o zmŕtvychvstani Pána Ježiša? Najprv to bol Pán Ježiš, ktorý na neho nezabudol. Ked' Pán vstal z mŕtvych, anjelia hovorili ženám pri prázdnom hrobe: „Ale chod'te, povedzte jeho učeníkom, až Petrovi, že ide pred vami do Galilee, tam ho uvidíte, ako vám predpovedal“ (Mk 16:7). „Aj Petrovi“. To je dôležité, krásne

zaplatil tak nezmērnou cenu, pak hřich musí být skutečně něčím hrozným. Přirozený člověk hřich podceňuje aneb jej nebene vůbec na vědomi. Jak hrozným a s Boží přirozeností neslučitelným je hřich, to nám říká Golgota, kde Jeho jednorozený Syn musel prolít svou drahocennou krev k odstranění hřichu a k usmíření.

Konečně existuje ještě jeden důvod, proč musíme více než kdy jindy mluvit o krvi Ježišově. Stojíme na počátku věku „člověka hřichu“. V naší době se zvěstuje na četných místech evangelium, které je zbaveno zvěsti o krvi. Mnozí poslové evangelia nemluví více o Ježišově krvi. Dějí se pokusy vyřadit zvěst o krvi ze zvěsti evangelia. To je dílo satanova. On má veliký strach před prevzácnou krvi Pána Ježiše.

Proto se ptáme ve světle Slova Božího: Je krev Beránka Božího jen podobenstvím o vykoupení skrze Jeho smrt, anebo substanci*) vykoupení? Je to otázka důležitá. Proto musíme ustavičně zdůrazňovat význam krve Pána Ježiše. Poukážeme si nyní na různá hlediska významu Jeho krve.

To prvé, co hříšník zažije, popatří-li s vírou na Beránka Božího, ukřižovaného na Golgotě a na Jeho krev, kterou prolil za jeho hřichy, je očišťující moc krve Ježišovy. „Pakli chodíme ve světle, jako on je ve světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježiše, Syna jeho, očišťuje nás od všelikého hřichu“ (1J 1:7).

Ovšem moc očišťující krve Ježišovy zakusí jen ten, kdo přijde do světa. Proto je v životě mnohých křesťanů tak temno, protože jsou příliš pyšni než aby přišli se svými hřichy do světa. Chodíme-li ve světle, pak „nebijeme“ více kolem nás, ale „bijeme“ do sebe, a pak máme obecenství vespolek v drahé krvi Beránkově, která nás očišťuje od všelikého hřichu. Ovšem máme právo se tátat, proč krev Ježišova očišťuje od hřichu? Odpověď zní: Ježiš je Synem Božím. Byl sice člověkem jako my, ale neučinil nikdy žádného hřichu, a proto Jeho krev je čistá a neposkvrněná. Hříšný člověk by nás nikdy nemohl usmířit s Bohem.

Krev Beránka je dále mocí, která ospravedlňuje, poněvadž snímá hřich. V Ř 3:24 čteme: „Spravedliví pak učinení bývají zdarma, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježiši, jehož Bůh vydal za smírce skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpustění předešlých hřichů v shovívání Božím“.

Během SZ hřich zůstal po všecka tisicleti. Jaký potom mělo smysl prolévání krve? K čemu byla zabíjena do miliónů zvířata, aby byla přinesena Bohu jako oběť zápalná, oběť smíření, oběť za viny, oběť díků a oběť pokojná? Proč bylo prolito tolik krve? Proč se slavil každý rok den smíření, jestliže hřich přece jen zůstával? To vše se dalo k příkrytí hřichu. Hřich zůstal pod Boží shovívavostí“ (viz Žilkův překlad). R. Col překládá: Bůh „opomíjel trestat dříve spáchané hřichy“. Hebrejské slovo pro smíření „καππα“ znamená „příkrytí“. Všechn lid si vždy ulehčil, když zvíděl na podkladě služby velekněze, který přinesl krev zabitého obětního zvířete před Bohem a pokropil ji slitovnicí, že jsou hřichy lidu příkryty. Nebyly však odňaty. V Žd 10:4 čteme: „... nebo možné není, aby krev býků a kožlů shladila hřichy“.

Pak přišel na svět Pán Ježiš, aby příkryl naše hřichy? Ne, On snímá a shlažuje hřichy! Proto se nemodlíme: Pane, příkryj moje hřichy svou krví. Uvažme, že co je příkryté, je ještě zde, i když to více nevidíme. K Žd 9:28 čteme srozumitelně: „Tak i Kristus jednou je obětován k shlazení mnohých hřichů“. Tím, že Pán Ježiš hřich odnímá a hříšníka očišťuje svou svatou krví tak, že je bez poskvrny, má Jeho krev ospravedlňující moc. Člověk zde stojí, jako by nikdy nezhrešil. Není to podivuhodné?

Prostřednictvím krve našeho Spasitele dosahujeme spravedlnosti, která před Bohem platí „skrze víru v Ježiše Krista“ (Ř 3:21–22). Neboť naše vlastní osobní spravedlnost nemá před Bohem nejmenší platnost. Může být v očích lidí sebedokonalejším člověkem, ale Bůh patří na tebe se zálibněm jen tehdy, jsi-li „umyt v krvi Beránkově“. Můžeme být slušnými lidmi, kteří nikomu nezpůsobí utrpení, ale tím neobstojíme před Bohem. Před Ním platí jen spravedlnost, kterou obdržíme skrze víru v předrahou krev Ježišovu, protože jediné ona očišťuje od hřichu a umožňuje nám, abychom se ukázali před Bohem tak čistí a spravedliví, jako bychom nikdy nebyli zhréšili!

(Dokončení příště)

*) Substance zn. nezměnitelný základ, vlastní podstata věci (pozn. redakce).

a dojimavé. Pán na Petra myslí, sleduje ho, vidí jeho zármutok. Prejavuje sa ako dobrý pastier hľadajúci jednu stratenú ovcu. Nemenuje Jána alebo hociktorého z učeníkov, ale špeciálne Petra. Čoskoro na to sa Pán sám zjavil zvlášť Petrovi, a to ešte prv ako ostatným učeníkom: „... a že sa ukázal Kéfašovi, potom dvanásťom“ (1K 15:5). Teraz vieme, prečo sa ukázal Petrovi ako prvemu z učeníkov. Mal si s ním čo vybaviť medzi štyrmi očami a Petra potešíť.

A po zostúpení Ducha Svätého, keď Ho Peter prijal v plnosti, svietil jasný plameňom; ved' už potom horel olej.

Je to prípad pre mnohých spomedzi nás veľmi poučný a potešujúci. Si zarmútený z toho, že si snáď Pána Ježiša zaprel, že si sa k Nemu nepriznal tam, kde to bolo potrebné? Ak ti je to jedno, to je chyba. Ale ak ti to nie je jedno a máš v srdci ľútosť, tak vedz, že Pán tlejúci knôt nevyhasí. A čo robiť, aby si viac netiel a nedymil? Prestať byť horlivým vo vlastnej telesnosti a budť plnený Duchom (Ef 5:18). Svätý Duch nech je v plnosti olejom k horeniu i svieteniu v lampách našich životov!

-ik

Kresťan a práca

„Kto nechce pracovať, nech ani neje“ (2Te 3:10)

V dejinách ľudskej spoločnosti sa stretávame s rôznymi názormi na prácu. V prvotopospolnej spoločnosti bola práca nevyhnutná pre všetkých. No v otrokárskej spoločnosti starých Grékov a Rimánov sa robil rozdiel medzi prácou telesnou a duševnou v tom zmysle, že telesná práca bola pokladaná za menejencú pre slobodného človeka. Bola údelom otrokov. Pravdepodobne nesprávny pomer k manuálnej práci zapríčinil malý pokrok v technike a prírodných vedách v porovnaní s filozofiou, matematikou a umením. Podobne je to dostať v budhizme a ani islam necení prácu približne vysoko.

A práve v lone spoločnosti s otrokárskym zriadením sa vyskytol človek, ktorý hľaša: „Kto nechce pracovať, nech ani neje.“ Nie je to odbojný otrok, je to slobodný plnoprávny rímsky občan, súčasne filozoficky vzdelaný Grék a teologicky vzdelaný Žid — Pavol, apoštol Pána Ježiša Krista. Jeden z najvzdelanejších mužov svojej doby, a pritom zvestovateľ zásad Pána Ježiša. Skôršia prišiel k takému názoru?

Učebnicou mu bol zákon daný národu izraelskému skrze Možiša a vodítkom vôla jeho Pána. Izraeliti z Božieho napísaného zákona poznali Boží názor na prácu. Práca má svoj počiatok v raji, a to nie iba po páde človeka, ale ešte v stave jeho nevinosti: „Napľňte zem a podmaňte si ju“, je Božím príkazom pre prvých ľudí. Oni si majú podmaníť zem — prírodu — prácou. „A Hospodin Boh uzal človeka a umiestnil ho v záhrane Ědena, aby ju obrábal a dal na ňu pozor.“ Pred zrešením človeka to bola práca radostná, bez kliatby a trápenia. Pán Boh určil aj pracovný týždeň: „Šest dni budeš pracovať a robit akékoľvek svoje dielo.“ Zo Žalmu 104. vyplýva rozdiel medzi zvieratmi a človekom v oblasti udržovania života: „Lvičatá revú po koristi a idú hľadať svoj pokrm od súlného Boha... Tu zase vyjde človek po svojej práci, aby robil až do večera... Všetko to tvorstvo očakáva na teba, aby si īm dal pokrm, keď tomu čas.“ Práca prináša Božie požehnanie a v knihe Prisloví sme pobádani k pilnej práci: „Idi k mravcoví, leňochu; vídz jeho cesty a zmúdrej. On, ktorý nemá vodcu ani správcu ani parnovníka, prípravuje v lete svoj chlieb; zhromažduje svoju potravu v čas žatvy. Dokedyže budeš ležať, leňochu? Kedy už povstaneš zo svojho spánku? Ešte trochu pospat, trochu podriemati, trochu založiť ruky, poležať, a prijde tvoja chudoba ako pocesný a tvoja nádza ako ozbrojenec“ (Pr 6:6-11). Prvý kráľ izraelský bol povolaný k svojej úlohe, keď išiel „za volmi z pola“. Elízeus bol povolaný za proroka spoza pluhu. Pán Ježiš bol tesárom, „prijal podobu sluhu“. Odsudzoval lenivého služobníka. Pavol „pracoval, lebo čo do remesla robil stány“. Jeho prehlasenie o práci: „Ak niekto nechce pracovať, nech ani neje“, bolo vo svojej dobe

priam revolučné a on sám bol vzorom, lebo mohol povedať: Ničieho striebra alebo zlata alebo rácha som nežiadala. A sami viete, že to, čo mi kedy bolo treba i tým, ktorí boli so mnou, zaopatrali tieto ruky. Všetko som vám ukázal, že tak pracujúc treba sa nám zaujímať slabých a pamätať na slová Pána Ježiša, lebo on povedal: Blahoslavenejšie je dávať ako brat“ (Sk 20:33-35).

Snahou vedúcich zložiek našej spoločnosti je viesť všetkých pracujúcich našej zemskej vlasti k vyššej pracovnej iniciatíve, využívaniu pracovnej doby na usilovnú prácu, k zamedzovaniu absencie a fluktuácie, k zamedzovaniu bezpracných ziskov, lebo len čestnou prácou sa vytvárajú skutočné hodnoty. A tu je vhodná príležitosť pre nás — kresťanov — poslužiť príkladom. Slovo Božie nás vyzýva: „A snažte sa všemožne... konáť svoje a pracovať svojimi vlastnými rukami, tak ako sme vám prikázali, aby ste sa chovali slušne pred tými, ktorí sú vonku a nepotrebovali nikoho“ (1Te 4:11-12).

Nech nás tieto slová povzbudia k príkladnej práci v zamestnaní. Budme na svojich pracoviskách známi ako ľudia, ktorí si svedomite plnia svoje pracovné povinnosti, na ktorých prácu je možné vždy sa spoľahnúť. Napĺňa nás to uspokojením, keď vidíme v domoch veriacich ľudí diplomy svedčiace o ich dobrom pomere k práci a spoločnosti. Z príkladnej práce je trojaký úžitok — pre vlastnú rodinu, pre spoločnosť i pre naše kresťanské svedectvo. „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľudmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt 5:16).

-ik

Vždycky se radujte, bez přestání se modlete, ze všeho díky číste. 1Te 5:16-18

Jistý misionár v Africe naučil svou dcérku, Polyannu, zvláštní hře. Stalo se to takto:

Jednou přišla z Evropy bedna darů pro domorodce. Polyanna se těšila, že tam bude něco také pro ni. Ale když bylo všecko rozdáno, zůstaly tam jen berličky. Polyanna náramně zesmutněla. Tatínek však řekl, aby přemýšlela, proč se může radovat i z berliček. Konečně na to přišla. Řekla: „Jsem ráda, že ty berličky nepotřebuji“. — Tak je to se vším“, pravil otec. „Na všem můžeš najít něco, z čeho se můžeš radovat a zač můžeš Bohu dě-

kovat. Nauč se této hře a budeš šťastná.“

Polyanna pak hrála tuto hru celý život a něco z její radosti přecházelo i na ty, kteří se s ní setkali. Mohla se radovat, protože dovedla Bohu děkovat za všecko. To již nebyla „hra“, ale skutečnost jejího života.

Bůh má radost, když Ho za všecko v důvěře prosíme. A má radost, když dovedeme za všecko děkovat. Umět poděkovat je velkým uměním, kterému se lidé těkou učí. A přece vděčnost k Bohu je jedinou cestou k radosti, protože otevírá dvěře k Božímu srdci. Radovat se, modlit se, děkovat — to dělá ten, kdo si opravdu zamíloval Pána Ježíše.

Vybráno

- Není-li nebe, proč jsem se narodil?
- Svět o trochu-li zkrásnil, nežil jsi nadarmo.
- Pane, zkřížili mé cesty, ujišťuješ mne o svém vedení.
- Největší těžkosti nebývají mimo nás, ale v nás.
- K vítěznému životu nepotřebujeme silu, ale Zdroj sily.
- V Pánu jsem vše našel, nemám, co bych ztratil.
- Je-li cirkev církvi, nenechá svět světem.
- Svoboda je tam, kde každý dělá to, co má, a ne tam, kde si každý dělá co chce.
- V ráji obrátil Satan člověka k jednomu stromu a tak mu zavinil smrt. Nyní ho láká ke všem ostatním, aby ho odvrátil od Stromu života.

MODLITBA

Já volám k Tobě, Pane na nebesích!
Vrouci modlitbou se chví můj ret —
Ty vís, že mnohých stínů přede mnou se děsim
a v zahanbení vracím se pohledem zpět.
Dej sílu mi, prosím, k další pouti,
únavu sejmí se zrozeného čela
a nenech mne více poklesnouti;
necht víra má pevná, smělá,
mne vede dál, k té nové zemi,
k zahradám Tvým, kde samý jas a třpyt ...
Jen nedej více zbloudit mi
a nedopust, by uhašen mé lampy kmit.
Ó, skloň níž ke mně tu svatou Svoji tvář,
necht jitřní nadějí se odějí zas novou,
se světlém mým, kěž splyne její zař,
tak nejjistěji dojdou k tránu Beránkovu.
Potkám-li cestou srdce přislápnuté,
či duši bolem k zemi sraženou,
necht rámě moje, Tebou podepřené,
nadlehčit může kříž na jejich ramenou.
Chci v službě kráčet po cestách Tvých svatých,
Ty vytrvat mi, prosím, v bojí dej,
že jsem Tvým dítkem, necht je na mně znáti.
Laskavý Pane, Ty k prosbě mé se znej!

J. T.

[Jan 21; 22]
Vím, Pane, to ke mně díš.
Chtěla bych jít, Ty vís;
ne více jako prach země hnána
tou stepí vzdechů,
útrapou temných chvil —
Ty vís, že chtěla bych jít,
ale sil se mi nedostává,
mně svěř se v cestu postavil.
Chtěla bych vzhůru jít,
však závrať mne jímá,
Tvá cesta úzká a strmý břeh,
— klesám —

Slépej Tvá mizí mi před očima.
Já však chci přece jít!
Nechť posměvač se směje drzý,
Ty slyšíš můj vzdech
a vidíš i mé slzy.
Jsi pramen, který srdce léčí,
jsi život, jsi Bůh —
a já! Já jenom slabý člověk.
Však nebojím se již,
že satana zloba mne zničí,
vždyť láska Tvá a Tvá síla,
mou cestu štěstím ozářila!!!

J. T.

ODPOVĚDNOST SLUŽBY

Být křesťanem znamená mnoho. V Pánu Ježíši jsme dosáhli nádherných výsad, o nichž se nám ani nesnilo. Stali jsme se občany nebeské vlasti, královským kněžstvem, lidem svatým a dobytým (1Pt 2:9) ... Ve svém Spasiteli jsme našli cil svého života.

A právě o tento cil nám jde. Víme opravdu, jaký je smysl a cíl našeho pozemského života? Jaký je vůbec smysl života na této zemi? Vědci říkají, že smyslem života je udržení rodu. A jistě nelze proti tomu nic namítat. Ale to není vše. Je tu ještě jiná, velice důležitá věc — a tou je služba jiným. Jabloně slouží včelám a včely jabloním — jedni bez druhých nemohou existovat. Živočichové se živí rostlinami, ale využívají kysličník uhličitý, bez něhož by rostliny nemohly žít. Obili slouží k potravě lidí — jen nepatrné množství zrn slouží k zachování rodu. Hlavním cílem života je SLUŽBA OKOLÍ. To platí všeobecně v celé živé přírodě a právě tak to platí i v životě člověka. Sestro a bratre, jsme postaveni k službě — to je smysl a cíl našeho života! Tým cílem nemá být stavba domu, honba za co nejvyšší životní úrovní, boj o postavení, ale služba lidem kolem tebe. Pán Ježíš říká: „Nepečujte tedy, říkajíce: „Co budeme jisti...“, ale hledejte nejprve království Božího a Spravedlnosti Jeho a toto vše bude vám přidáno“. To není výzva k bezstarostné nedbalosti o náš vezdejší život a omluva pro naši lenost. Musíme se starat o naše potřeby. „V potu tváře chléb svůj jisti budeš“, řekl Bůh prvnímu člověku. O své tělesné potřeby máme dbát. Ale nemáme v nich vidět smysl svého života, v tom je veliký rozdíl.

Jde tedy o službu. Pán nás vybízí, abychom prosili Pána žně, aby vyslal dělníky na žen. A opravdu je třeba ochotných rukou, snad více, než kdy jindy. Náš nepřítel satan se všemožně snaží zastavit nebo alespoň zpomalit dílo Pána.

Rád bych právě v souvislosti se službou upozornil na jednu oblast, kde satan doveď mistrovsky mařit práci pro Pána. Využívá přitom lidské slabosti. Lidé se totiž divají v prvé řadě na člověka a teprve „skrze“ člověka na Pána Ježíše. Posuzují Pána Ježíše podle Jeho učedníků. Ostatně tato vlastnost se dost často projevuje i u věřících lidí. Nemá to tak být, nemáme být strančtí, ale často tomu tak bývá, že hledáme v životě lidské vzory a ty následujeme, někdy i nekriticky. A v tom je kámen úrazu. Máloco doveď způsobit dílu Páne takovou škodu, jako křesťan, který „zradí“ své poslání. A důsledky jsou vždy tím horší, čím vyšší postavení měl dotyčný křesťan.

Služebník Páně si musí uvědomit svou odpovědnost za svěřené dílo. Nemůže je libovolně opustit a nechat tak. Vždyť nejde o naši, ale o Boží čest.

Znám několik případů mladších, ale i starších věřících, kteří „zářili jasně jako hvězda první velikosti“, kteří byli vzácní před lidmi. Lidé se na ně těšili. A najednou — z nepochopitelných důvodů jejich místo ve shromáždění zůstávalo stále prázdne. A lidé se ptali: „Proč?“, „Kde jsou?“

Jak těžko bylo asi apoštolu Pavlovi, když musel psát, že „Démas jej opustil, zamílovav tento svět“. Je vždycky zlé, když někdo věřící zhřeší nebo opustí shromáždění. Ale je to mnohem, mnohem horší, když něco podobného učini někdo, koho je vidět, kdo se „zdá něčím být“ (Ga 2:6, 9).

Na mnoha místech je svědec o Pánu Ježíši zcela neúčinné na dlouhou dobu. Po celá desetiletí se tam nikdo neobrátil, nic se tam neděje. Ne proto, že by Pán nechtěl požehnat, ale pro naši nevěrnost, pro náš hřich. Jsme si vědomi toho, že my sami můžeme se za jistých okolností stát vážnou příčinou toho, že se lidé neobracejí?

Kéž si uvědomujeme své poslání, že máme sloužit lidem — že pro ně žijeme. Kéž svou službu tiše a věrně konáme. Uvědomme si též svou odpovědnost za svěřenou službu. Mějme na zřeteli, že náš život musí být v souladu s naším vyznáním, nechceme-li činit hanbu svému Pánu. Kéž v bázni Boží hodnotime, co stavíme na onen drahý základ (1K 3:13) a znajice „tu hrázu Páně“ Jeho soudné stolice, lidem sloužíme k vře (2K 5:9-11)! Budeme-li věrně plnit své poslání a třeba i nepovšimnuti od lidí, ale nezapomenutí od Pána, uslyšíme jistě jednou laskavý hlas Pána žně: „To dobré, služebníče dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, nad mnohem tehe ustanovím. Vejdí v radost Pána svého.“

tp-

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁRŮ

OTÁZKA č. 12:

ČO JE TO HRIECH NA SMRT podľa 1. Jána 5:16?

Nie je to dávno, čo sa ma jedna sestra opýtala: „Co myslíte, brat, o smrteľných hriechoch, ktoré sú to?“ Neviem či zbadala, že ma priviedla do rozpákov. Ako chlapec som niekde počul alebo čítal o smrteľných hriechoch, dokonca boli vymenované a udané určitým čiselným počtom.

Hriech na smrť. Tieto slová sú už pri vyslovení neprijemné, no tým závažnejši je ich zmysel. „Co si to urobila?“, povedal Boh Eve v raji (Gn 3:13). „Zhrešil som zradiac nevinnú krv“, povedal Judáš, zradca Pána Ježiša (Mt 27:4). Osudové slová z tragickej situácie, s tragickým následkom. „Lebo v deň, v ktorý by si jedol z neho, istotne zomrieš... a do prachu sa navrátiš“ – „... a odíduc obesil sa.“

Hriech na smrť patria nerozlučne spolu. Vykonaný hriech plodi smrť (Jk 1:15). Smrťou tela sa však nekončí jestvovanie človeka, ktorý je „živou dušou“. Nie je to stav nevedomosti, neciteľnosti, nečinnosti, pominutia sa v nič do nenávratna, ale stav plného vedomia, buď radostného, alebo mučivého (Lk 16:25). Skrzes neposlušnosť – pád jedného človeka – vošiel hriech do sveta a skrzes hriech smrť, ktorá prešla na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili (R 5:12). Panstvo hriechu sa dokazuje v smrti. Pán Ježiš, sám nevinný, spravodlivý, zomiera na kríži vo chvíli, keď vzal na seba naše hriechy. Jeho smrť má charakter obete v prospech druhých, bola Bohom prijatá na večné časy. Pán vstal z mŕtvych, viacej nezomiera, vladárstvo smrti bolo odstránené. Ti, ktorí vierou zomierajú s Kristom, sú súčasne v Jeho živote večne živí Bohu (R 6:7–14). Hriech v živote veriaceho kresťana nemá čo panovať, jeho telesné údy nemusia byť nástrojmi neprávosti. Nemá a nemusia! Ale žiaľ, dvakrát žiaľ!

Nádab a Abíhu, kňazi, synovia Áronovi, nedľho po tom, čo boli uvedení do kňažskej služby, obetovali pred Hospodinom cudzí oheň. „Preto vysiel oheň zpred Hospodiny a strávil ich a tak zomreli pred Hospodinom“ (Lv 10:1–2). Snáď boli v stave, kedy ich rozsudzovanie bolo niečim nezdravo ovplyvnené. Vykonali to, čo im Hospodin nepričkal a tak zomreli na mieste.

Ananiás a Zafira zase z iných príčin boli omámení a zbavení správneho posudzovania. Slovo Božie to ústami apoštola Petra definuje ako klamanie a pokúšanie Ducha Svätého, čo malo pôvod v satanovi, ktorý ovládol ich srdcia, aby konali neúprimne a v rozpore s čistými a svätými spôsobmi veriacich ľudí v začiatkoch cirkevi (Sk 4:32–37; 5:1–11). Ananiás „padnul a vydal ducha“, Zafira „padla naskutku k jeho noham (Petrovým) a vydala ducha“. A prišla veľká bázeň na celú cirkev a na všetkých, ktorí to počuli.

Môžeme tiež spomenúť prípad Heródesa (Sk 12:20–23), i keď je to udalosť mimo cirkev Pánovej. „Nedal slávy Bohu“, bol zmámený ľudskou chválou. Prípad Judášov je obdobný s tým rozdielom, že smrť si privodil sám.

K nášmu predmetu zdôrazníme tri veci:

1. Apoštolovia zvestovali odpustenie hriechov pre meno Pána Ježiša, a to aj v takých prípadoch, keď toto nebolo zabezpečené v zákone Mojžišovom prostredníctvom obetí (Jl 2:12; Ko 2:13; Sk 13:38–39). Odpustiac vám všetky hriechy – je jasné svedectvo Slova Božieho. Vedľa toho sú tu slová Pána Ježiša z Ev. Marka 3:28–30 o rúhaní sa Svätému Duchu, kde niet odpustenia na veky, ale ostáva vina až pred večný súd. V Nu 15:22–31 je reč o hriechu vykonanom zo spupnosti, úmyselne, svojovolne a vedome. V takomto prípade obet nebola prikázaná, vina zostala na viníkovi.

Kým s odpustením bolo zvestované aj pokánie a vyznanie, v druhom prípade je to spupnosť srdca a vedomá svojvoľnosť. Nikodémovo vyznanie „vieme, že si prišiel od Boha ako učiteľ“ je v rozpore s neskorším vyhlásením, že Pán má nečistého ducha, divy koná skrzes Belzebúba. Naposledy toho Spravodlivého rukou bezbožných pripáli na kríž a zavrádzili (Sk 2:23; 7:52).

2. Apoštol Ján nemenuje, ktoré sú hriechy na smrť. Tým menej ich môžeme vymenať my. Pán Ježiš sa vyjadril konkrétnejšie, avšak aj tu je adresát označený dosť všeobecne. Chybili by sme, keby sme chceli ísť ďalej a raz navždy a pre všetky prípady taxatívne vymenovali hriechy na smrť. Ale niečo môžeme! Byť citlivými na hriech a mať tú plnosť Ducha Svätého, o akej je reč v Skutkoch; „plný viery a Svätého Ducha“. Nie je to viazané na divy a zázraky, i keď ich nevylučujeme ak Bôh vidí ich potrebu, ale je to rozhodne viazané na taký osobný život kresťana, kde Duch Svätý nie je zarmučovaný, uhášaný, kde sú podmienky pre Jeho voľné pôsobenie.

V Božej rade má všetko svoje miesto a čas. Nábad a Abíhu boli prvými, ktorí prisluhovali v stánku, Ananiás a Zafira boli zasa medzi prvými z kresťanov. Zášah Boží bol rýchly a rázny. V pozdejších dobách Izraela, a tiež v cirkvi, podobné viny neboli tak rýchlo a na mieste trestané. Bôh na svätošti nežaluje a Jeho kázanie je pre nás vždy užitočnejšie ako mlčanie. „Ak znášate kázeň, Bôh sa Vám podáva ako synom. Ale ak ste bez kázne, vtedy ste cudzoložnatá a nie synovia“ (Žd 12:7–8). „Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a otcovsky tresiem“. Kde niet pravého synovstva, nieto ani dedičstva, ani budúcej slávy, naopak: Znám tvoje skutky, že máš meno, že žiješ a si mŕtvy“ (Zj 3:1).

3. A ešte otázka: Sú aj dnes medzi veriacimi prípady hriechu na smrť? Sú! Môžu to byť prípady zjavnej spupnosti, odporu, svojvoľnosti, vedomého popierania Božích práv, ale môže to byť i vedomé zostávanie v službe hriechu výrazne škodiaceho Božej práci, dávajúcemu zjavný podnet k potupovaniu svätého mena Božieho. Bohu prináleží záver, budť trvalá neupotrebitnosť takejto nádoby (osoby) alebo telesná smrť. Nám v každom prípade prináleží postoj pravých modlitebníkov, modliacich sa v duchu a v pravde modlitbou viery, ktorá bude vyjadrením pôsobnosti Ducha Svätého. „Lebo toho, čo by sme sa mali modliť, ako sa patrí, nevieme; ale sám Duch sa prihovára za nás...“ (R 8:26).

-js

PŘISTIŽENÍ PŘI ČINU ■

Před nějakým časem žila v Indii křestanka, které budeme říkat paní X. Byla bohatá a hostivala mnoho britských úředníků a jiných vlivných lidí ve svém krásném domě. Byla sice velmi oblibená, ale mnoho lidí se jí posmívalo pro její vroucí víru a někteří byli i schopni jí to říci a tak zdůraznit svou vlastní nevěru.

Jednou se sešlo v jejím domě několik těchto nevěřících přátel. Když přišla řeč na událost z knihy Genesis o pádu člověka a zvláště o Evě, která byla zlákána sutanem, aby jedla zakázané ovoce – poznamenal jeden z hostů – určitě tomu nevěříte, zvláště vy jako žen! Ani jedna rozumná žena by nemohla jednat tak bláhově. Divím se, že někdo vůbec pomyslel tuto povídku a o to víc se divím, že vy jí věříte! Ostatní souhlasili a společně si tropili smích z tohoto příběhu o pokušení a neposlušnosti Evy.

Paní X mluvila málo, trvala jen jasně na svém stanovisku. Ale napadlo jí něco a příštího dne to při obědě uskutečnila. Každý byl obslužen. Uprostřed stolu stála ještě velká stříbrná mísá, která zůstala přiklopená. Hostitelka zpozorovala tázavé pohledy některých přítomných, které se upíraly na přikrytu mísu, a proto se na ní také podívala a řekla: „Ó, ano – tato mísa!“ Vtom k ní náhle přistoupil sluha a vyřízoval jí, že s ní někdo potřebuje náhle mluvit v jiné místnosti.

Vstala, omluvila se a dodala: „V této misé je něco opravdu zcela zvláštního, ale, prosím, nedotýkejte se jí, dokud se nevrátím! Pak opustila místnost, kde se samozřejmě rozputal hovor o této tajemné misé. Co asi obsahuje? Vyskytlo se

nékolik domněnek. Protože se však paní X stále nevracela, nevěděl nikdo z hostů, či dohad je správný, ani je-li vůbec který správný. Paní X upozornila na to, že bude možná dlouho vzdálená a pobídla hosty, ať jen pokračují s obědem a nečekají na ni.

Poslechli. Ale byli jen částečně zaujati jídlem, protože celý jejich zájem se soustředoval mnohem více na to, co asi může být pod stříbrnou mísou, než co měli na talíři. Jedna z dam už to nemohla děle vydržet a navrhla, že by nevadilo, kdyby jen trošku přiklop nadzvedli a do mísy nahlédli. Domnívala se, že mohou pak všechni předstírat, že nevědí, co je v misce a tak nepokazí své hostitelce radost z překvapení hostů.

Ze začátku byl její návrh zamítnut. Ale když se paní X stále nevracela, začal jeden po druhém povolovat naléhání první dámy, že se nic nemůže stát, když jen trošinku nakouknou. „Zvedni poklicí“, prosila svého manžela a zároveň upozorňovala, aby ji zase úplně přesně položil na místo, aby se neprozradili. A tak nakonec to její manžel učinil, vzal víko mísy za stříbrné ucho a nedzvedl poklíčku právě tolík, aby se mohli podívat dovnitř.

V Indii bývá velké vedro a tenkrát neměli ještě klimatizační zařízení jako dnes. Měli pouze velký ventilátor, který visel od stropu a prudce se točil, aby ochlazoval vzduch. Poklice tedy byla nadzdvížena za úplněho ticha, které rušilo jen světlo větrníku. Ale pak unikl z úst všech hostů — zděšený výkřik.

Co myslíte, že bylo v misce? Několik hrstí peří! Vzdušný vítr, který působil ventilátorem, rozvál peří po celém stole. Všude ho bylo plno. V prvním úleku všichni hosté se snažili peří posbírat a vložit zpět do mísy. Ale brzy poznali, že je to nemožné. Původně mysleli, že mohou následky své zvědavosti skrýt, ale teď se museli divat, jak doklad jejich činu se rozléhal na všechny strany.

Právě v této chvíli se vrátila paní domu do jídelny a viděla nesnáze svých hostů. V duchu se velice bavila, ale navenek zachovávala vzdoru tvář a jenom mírně poznamenala: „Domnívala jsem se, že jsem vás požádala, abyste mísu neodkryvali! Všichni se tvářili dost napjatě a pak se muž, který mísu odklopil, emlouval a dodal, že má obavy, že se peří už nedá vrátit na původní místo.“

„To nevadí“, odpověděla paní X, „ale teď už snad uznáte můj postoj k Evě, že?“. A tak jím zdůraznila toto: Když intelligentní lidé dvacátého století nemohou přemoci zvědavost, není divu, že neobstála ani první žena. „Právě tak se chovají lidé“, dodala, „a když i vy jste to udělali, proč by to nemohla udělat Eva?“

Všichni se smáli a museli připustit, že byli přistiženi při činu a že snad přece jen na onom biblickém příběhu je víc než předpokládali. Jeden nebo dva si uvědomili, že jejich hostitelka může mít pravdu i v jiných věcech, které Bible učí, měla-li pravdu v tomto případě a že bude lépe více v Bibli číst než se jí posmívat. Právě to si ovšem paní X přál. Nechtěla, aby vzali její slova na vědomí, nebo aby napodobili její věru, ale aby sami objevili ve světle Slova Božího skutečnost hříchů i zázraky Spasitele.

Nedebatuje o Bibli, ale sami ji čtěte.

připr. D. Z.

Cieľom života nie je vlastné šťastie, ale obšťastňovanie iných.

NEJDE O TO,

- aby nás milovali, ale aby sme my milovali bližních a boli pre nich blahoslavenstvom;
- nájsť svoj život, ale ho stratiť;
- aby sme sa presadili, ale aby sme zapreli samých seba;
- aby Boh splnil našu vólu, ale my Jeho;
- či žijeme dlh, ale či nás život mal vlastne zmysel;
- čo robíme, ale ako a pre čo;
- čím sme, ale akými sme;
- aby sme utiekli utrpeniu, ale aby ono splnilo pri nás svoj cieľ;
- kedy zomrieme, ale aby sme boli hotoví na stretnutie sa s Ním;
- za koho sa považujeme, ale kým opravdu sme;
- či mnoho vieme z Božieho Slova, ale či známosť uplatňujeme v živote.

v Kristu, ktorí sú znovuzrození a nie Boží nepriatelia. V Ko 1:20–21 tí, ktorí boli zmierení, sú tí istí, ktorí pred tým boli nepriatelia a ktorí dosiahli pokój skrze krv Ježiša Krista.

Niet nádeje, že zmierenie s Bohom sa uskutoční strateným v pekle, alebo gehenne.

b) Ako dôkaz majú ďalej slúžiť verše F 2:10–11 a Zj 5:13, že zlí budú „napravení“ do neba. Fakt, že všetci budú vyznávať Krista Pánom nijako nenaznačuje, že stratení, prinutení sa na tom zúčastiť, budú vziať do neba; lebo, ako vidíme, rozdelenie ostáva. Skôr to znamená doznanie porážky. Keď stratení priznávajú, že Ježiš Kristus je predsa Pánom, nesvedčí to ešte, že by boli robili pokánie a znovuzrodili sa. Pokánie a viera v Pána sú nevyhnutné pre záchrannu od pekla. „Ak nebudete činiť pokánie, všetci rovnako zahyniete!“

Pokánie vede ku zmene srdca a k záchrane. Utrpenie a tresty nepriviedli bezbožných k pokániu, ale ich zatvrdili. Je to napríklad prípad s faraonom v Egypte. Sú tiež rany zo Zj 6:16–17, ktoré priviedli trpiaci k tomu, aby volali k vrchom a skalám, aby ich prikryli pred Bohom zrakom. Podľa Zj 16:21 sa miesto pokánia rúhali Bohu. Sám satan po treste 1000 rokov v prieprasti nebude o nič pobožnejší, ale výjde, aby zvodil národy proti Bohu (Zj 20:7–8).

(Dokončenie)

NÁUKA O NAPRAVENÍ VŠETKÝCH VECI

To je bludná teória o konečnom určení bezbožných. Podľa nej po uplynutí mnohých vekov, keď zlí v ohnivej gehenne dostatočne vytriaja za svoje hrechy a keď budú tým utrpením očisteni, budú prenesení do neba. Snaží sa to dokázať niektorými citátkami, že zatratení budú utrpením zmierení s Bohom.

a) Sk 3:21: „Ktorého (Krista Ježiša) musí priať nebo až do času napravenia všetkého, o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov“. — „Všetkého“ — zahrňuje vraj satana, jeho anjelov a všetkých bezbožných a v čase napravenia všetkého i oni budú napravení a zmierení s Bohom.

Keď si však lepšie všimneme text, je jeho význam jasný. Toto napravenie sa vzťahuje na všetko, o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov od vekov. Ale kde v Biblii nájdeme povedaná skrze ústa Ježiša svätých prorokov, že by On chcel napraviť satana a jeho anjelov a bezbožných, prívesť ich ku svojej večnej spravodlivosti, keď už boli dosť dľho potrestaní? V Zj 20:10 jasne stojí, že budú mučení dňom i nocou na veky vekov.

Je jasné, že „zmierenie“ sa vzťahuje na tých, ktorí boli zmierení s Bohom skrze Pána Ježiša Krista. V 2K 5:17 jasne čítame o tých, ktorí sú novým stvorením

ODPLATA NESPRAVODLIVÝCH BUDE BEZ KONCA

Konečné peklo je miesto večného trámania, ako i nebo. Večné nebo vyžaduje a podmieňuje večné peklo. Ak pekelné trápenie nie je večné, aký bol potom účel zvrchovanej obeti na Golgoti? Zbytočná by bola taká nesmierna obet, keby nebolo večného pekla.

Slovo Božie hovorí o večnosti zatratenia: Pán Ježiš: „A tito pôjdú do večného trápenia, ale spravodliví do večného života“ (Mt 25:46). — Tieto slová boli hovorené o národoch, ale platia rovnako aj jednotlivcom. Keď sa pozrieme do gréckeho originálu, vidíme tam pre jediných aj druhých to isté slovo „aionios“, t. j. večný. Na tomto zistení možno ustáliť, že trest bezbožných potrvá presne tak dlho, ako život srovadlivých.

Zástancovia učenia, že odplata bezbožných nebude večná, snažia sa to dokázať tým, že slovo „večný“ znamená

"na vek", alebo na niekoľko vekov. Ale slovo "vek" je v gréckine to jediné slovo, ktorým možno vyjadriť myšlienku "ne-konečný", večný, večne trvajúci. "Aion" – vek vyskytuje sa v NZ 71 krát. Okrem 4 miest všetky majú význam večnosti. Ani v jednom nemôže znamenať „na jeden vek“. Iba v tých pripadoch (4x), kde slovom „na jeden (alebo niekoľko) vek“ sa prekladá aion, ktoré sa majú skončiť, býva v celku príslušného verša vysvetlený ich význam, ako napr. Mt 24:3 a 28:30 máme preklad „do skonania sveta“.

Tam, kde ide o budúcnosť ľudstva, čelok verša ukazuje, že nie je tu mienené „na čas“, alebo „na rad vekov“, ale je tu slovo „aionos“ – večný (napr. 2K 4:18). Tu je večnosť v príkrom kontraste s tým, čo je časné. Podobne je to v R 16:26 – „večný Boh“. Keby trest bezbožných bol jeden vek, alebo niekoľko, tak i sám Boh by musel existovať len jeden vek, alebo rad vekov, ale nie večne.

NA VEKY VEKOV

Tento výraz má v gréckom: „eis tous aionas ton aionon“. Je použitý o hriešnych nasledovníkoch Antikrista v Zj 14:11. To isté je povedané o satanovi v Zj 20:10. O Bozej existencii sa hovorí v Zj 4:9–10 „živý na veky vekov“, tiež 5:14; 10:6; 15:7. O spravodlivých čítame v Zj 22:5.

Tieto miesta presne dosvedčujú, že spravodliví budú žiť na veky vekov, pričom bezbožní budú trestaní na veky vekov.

SKOUPINA BOŽIEHO HODOVANIA O NEKONEČNEJ ODPLATE

Mt 25:41 – „A tito pôjdu do večného trápenia...“

2Te 1:9 – „...večné zahynutie, preč od tvári Pánovej“

Dn 12:2 – „...druhí na potupu a večný hnus“

Mk 3:29 – „... nemá odpustenia na veky, ale je vinný večného súdu“. Dalej: Mt 18:8; Júda 13; Z 52:7; 92:8; Mk 9:43–45, atď.

Večné trápenie teda neznamená večné zničenie, alebo „bezdomé trápenie“. Čo je nevedomé, nemôže byť trestané. Trest má zmysel len tam, kde je vedomie.

NEBO JE NAVŽDY ZATVORENÉ NEVERIACIM, KTORÍ SA NEZNOVUZRODILI

To sú slová Pána Ježiša:

„Ak sa niekoľko nenašlo znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie“ (J 3:3). – „Nemôže“ je vyjadrené gréckym „ao dynatis“, t. j. „nie je možné“.

On opäť hovorí o hriešnikoch, ktorí zomrú vo svojich hriechoch; že nemôžu prísť tam, kde ide On. V zpráve o boháčovi a Lazarovi vidíme, že v riši mŕtvych nieslo obrátenia.

Nebo nie je miestom, kde by človek vkladol bez prípravy a bez zmeny. „Priprav sa v ústrety svojmu Bohu!“ (Ámos 4:12). „Teraz je čas milosti, hľa, teraz je deň spasenia“ (2K 6:2).

Kde budeš trávíť svoju večnosť: v nebi, alebo v pekle?

Biblia hovorí, že každý človek je hriešny a že nikoho nespasia jeho dobré skutky: R 3:23; Ga 3:22; 1J 1:8; 1:10; R 5:12; Tt 3:5; Ef 2:8; Iz 64:6. Každý, kto chce vidieť Božie kráľovstvo, musí sa znovuzrodiť!

Si spasený? Ked' nevieš, je to istým znakom, že nie si spasený, pretože to môžeme vidieť (1J 5:10; R 8:1–6). Nieto tretej možnosti. Preto neokladajte s prijatím Krista! (Iz 55:6). Neviete, čo bude zajtra! (Jk 4:14).

K. Sabiers

Modli sa a pracuj

Pri jednej zaoceánskej ceste evanjelistu D. L. Moodyho vypukol na lodi požiar.

Námorníci i dobrovoľníci – a medzi nimi aj Moody – stáli v rade a podávali vedrá s vodou z rúk do rúk na hasenia ohňa. Zrazu pristúpil k Moodymu jeho priateľ a povedal mu: „Podme na druhý koniec lode a budeme sa modliť.“

„Nie, milý brat. Zostaneme tu a budeme podávať vedrá a pritom sa budeme vrátcne modliť!“

Modlitba a práca idú ruka v ruke spolu a sú nerozlučiteľné.

Vybrané

OTROJÍ POKUŠENÍ

Pán Ježiš musel po křtu projít pokušením. Satan se snažil překazit Boží dílo záchrany člověka. Činil tak velmi důmyslně, na těch nejcitlivějších místech, se vši svou chytrostí. Neváhal použít jakékoli lsti k dosažení svého cíle. Náš Pán ve všech pokušených zvítězil. Jasně prokázal, že je opravdu Božím Synem, Mesiášem, který přišel zachránit člověka. Satan byl poražen a musel odejít s neporízenou...

Po dvaceti stoletích stojíme znova v podobné situaci. Opět je zde satan, aby pokoušel Boží děti, aby je zbavil moci a aby je už Bůh nemohl použít. Jeho cíl je zcela stejný – vyřadit nás z boje. A jeho prostředky – lež, faleš a podvod – jsou rovněž stejné. A zase útočí na naše nejcitlivější místa. Podívejme se proto na našeho „vůdce a dokonavatele víry“, Pána Ježiše, jak si počínal v situaci, do níž se dostáváme často i my dnes.

První pokušení se týkalo hmotných potřeb člověka. Když Pán po čtyřicet dní nejedl, přišel k Němu satan a řekl: „Jsi-li Syn Boží, poruč, aby se z této kamenné stály chleby“. Nejprve přichází s pochybností, zda je Pán vůbec Božím Synem. Jako by mu chtěl říci: „Tedy más příležitost to dokázat. Udělej zázrak, dokaž, že jsi tím, za koho se vydáváš. Snaž se obrátit mysl k tělesným potřebám, vždyť je přece třeba, aby člověk neměl nedostatek. Tento způsob pokoušení se dodnes opakuje. I dnes chce satan zvítlat víru v naše postavení. Snaž se nám namluvit, že důkazem Boží přízně k nám je právě hmotné zabezpečení a když není na úrovni, že je to vlastně otázka, zda jsme skutečně tím, za co se vydáváme. Chce nás přesvědčit, že se Pán Bůh o nás nestará a že bychom se tedy měli o sebe postarat sami. Chléb v tomto případě není jen obrazem pokrmu, ale pozemských potřeb vůbec. Snahou satanovou je, abychom nelehádali nejprve království Božího a Jeho spravedlnosti, ale „abychom pečovali“. Abychom dobré jedli, abychom usilovali především o vysoký životní standard. Vždyť přece nemůžeme žít jako žebráci. Potřebujeme pohodlí, abychom se pak mohli věnovat Božímu dílu... A tak se satanu daří nachytat mnoha křesťanů již při tomto prvním pokušení. Pán Ježiš však zvítězil. Kéž i my si uvědomujeme, že „ne samým chlebem bude živ člověk, ale každým slovem, výcházejícím skrze ústa Boží.“

Pak přišlo druhé pokušení – „na vrchu chrámu“. „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů – vždyť je psáno: „Svým andělům dá o tobě rozkaz, i vyzdvíhnou tě na rukou, abyš nerazil nohou na kámen...“

„Vrhni se dolů!“ Jak často přichází satan s tímto návrhem. „Vždyť ty si to můžeš dovolit. Pán Bůh tě přece nenechá. Dá ti sílu, abys neprohrál. Neboj se. Máš plnou svobodu Božího dítka – nejsi více pod zákonem a nikdo nemá právo Tě omezovat či zotročovat. Můžeš přece jít kam chceš, čist co chceš; vidět co chceš a zkoušet co chceš. Můžeš se přece bavit jako druži lidé, dělat to, co oni dělají. Vždyť máš před nimi obrovskou výhodu – Bůh ti dá mravní sílu, aby jsi obstál, nepodlehl pokušení a nezhrášil. Jen klidně „všechno zkus a co dobrého jest, toho se přidrž“. Zkus – vždyť sám nemůžeš předem vědět, co je špatné a co je dobré...“

Satan však úmyslně zamílčel důležitou část citovaného žalmu, v němž stojí: „Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých. Na rukou ponesou tě, abys neurazil o kámen nohy své“ (Z 91:11, 12). Boží zaslíbení platí pro cesty, jimiž vede Bůh! A „střecha chrámová“ zcela určitě není místem, na které ho Bůh postavil! Proto také nemohlo jít o Jeho – Páně cestu, ale o cestu satanovu!

To Pán věděl. A to si musíme uvědomit i my. Pán nám zaslibuje svou ochranu a péči ve všech cestách, jimiž nás On chce vést. Na tu skutečnost můžeme plně spolehnout. Ale nikdy nečekejme, že nám Pán musí pomáhat při našich skočicích dolů do propasti. Jak mnoho věřících lidí se odvážně „vrhá dolů“ se střechy chrámu do údolí Cedron (=tmavý) a utrpk tím takové rány, že již nikdy nemohou „vést boje Hospodinovy“. Pamatujme na to, že ne všechna místa jsou cestou, na niž platí Boží zaslibení. Čím jsme „výše“, tím mějme větší Boží bázen, abychom nepropadli „duchovní pýše“! Nepokoušejme nikdy Pána Boha svého!

A nakonec přichází satan s **třetím pokušením**. „Toto vše ti dám, jestliže padneš a pokloníš se mi“. Satan chtěl zdánlivě „velmi lacino“ nabídnout Pánu to, co mu patřilo. A s touto levnou nabídkou a v obleku „dobrodince“ přichází i za námi: „Nechci moc, jen trochu slev ze svých zásad, které jsou jistě správné! Jen se trochu přizpůsob! Podívej se, vždyť to tak dělájí všichni lidé. Proč by sis měl zbytečně komplikovat život svou tvrdohlavostí? Nemůžeš přece mluvit za každou cenu pravdu, vždyť by ses přece zničil? Vždyť někdy přece můžeš někomu i pomocí nevinnou lží. Pokloň se – uznej to! Chovej se jako druži a uvidíš, že se to vyplatí...“ A nejde zdaleka jen o mlovení pravdy, o nesobekost či jiné závažné věci. Jak často přichází satan s takovými „maličkostmi“ a slibuje za ně „velké věci“. Ale ty maličkosti znamenají „padnutí“ – vedou pryč od Pána. Pán Ježíš i v tomto pokušení zvítězil. Kéž i my dovedeme říci ve jménu Pána Ježíše: „Odejdí, satane, neboť psáno jest: Pánu Bohu svému se klaněti budeš a Jemu samému sloužiti budeš“!

Pán Ježíš zvítězil. Satan musel odejít s nepořízenou. A tak tomu má být i s námi. Po satanově odchodu přišli andělé a sloužili Pánu. A právě tu krásnou skutečnost Boží pomoci smíme zakoušet i dnes, dokážeme-li ve svém životě uskutečnit Boží radu: „Poddejte se tedy Bohu a vzepřete se d'áblu i uteče od vás“ (Jk 4:7).

-tp-

3 KROKY v spasení hřešníka

(1 Pt 1:1-2)

Prvým krokom je vyvolenie hřešníka podľa predzvedenia Boha-Otca. „Vyvoliť“ je odvodené zo slova, ktoré značí „vybrať“, „zvoliť“. Týka sa aktu, ktorým Boh v suverénnnej milosti vyvoľuje jednotlivcov na spasenie. To isté slovo je preložené ako „vyvoliť“ v Ef 1:4 a doslovne znamená „vyvoliť spomedzi“, to jest, vol'ba je urobená z určitého celku. Boh nás vyvolil pred založením sveta. Vo večnosti predtým, než bol stvorený vesmír, áno, vždycky, Boh nás mal vo svojom srdci kvôli spasaniu.

Toto vyvolenie bolo podľa predzvedenia **Boha-Otca**. Slovo, preložené ako „predzvedenie“ je z gréckeho slova, ktoré v súvislosti aká je tu, značí viac než iba viedieť niečo vopred. Je použité v Sk 2:23, „toho určenou radosť a predzvedením Božím vydaného...“, pričom slová „rada“ a „predzvedenie“ sú v gréckom teste v takej konštrukcii, podľa ktorej slovo predzvedenie vzťahuje sa na tú istú vec ako slovo rada a ktorá ho (to slovo „predzvedenie“) robí ďalším opisným slovom tej istej veci. Slovo „určená“ je prekladom gréckeho slova, ktoré vo forme, v akej sa tu používa, znamená výmenu názorov, vzájomné poukazovanie na hľadiská, výmenu dobre uvážených súdov o veci. Takže slovo „predzvedenie“ týka sa tej rady Boha, v ktorej po uváženom posúdení, určití jednotlivci spomedzi ľudstva boli určení pre isté postavenie; toto postavenie je dané kontextom, v ktorom sa slovo nachádza. To isté slovo sa vyskytuje i vo verši 20.

Vyvolenie svätých bolo teda ustanovené v rade Boha, spočívajúcej v úsudku, ktorý bol výsledkom cielavedomého rozváženia a má za cieľ určenie niektorých jednotlivcov pre určité postavenie. Slovo „podľa“ je z predložky, ktorej zmysel zahrnuje

predstavu kontroly, panstva nad niečim. Šamotné predzvedenie nemá ešte v sebe žiadnen provok nutnosti, naliehavosti, ktorá by si vynucovala vyvolenie určitých jednotlivcov. Skutočnosť, že svätí boli vyvolení, bola časťou Božej predošej známosti. Vyvolenie (alebo vol'ba) svätých bolo preto v súlade s radosťou Boha-Otca, bolo ľhou určené. To je prvý krok nášho spasenia.

Druhý krok nachádzame v slovách „v posvätene Ducha k poslušnosti“. Grécke slovo preložené ako „posvätene“ značí doslovne „oddelenie“, „zasvätenie“. Nesmieme zamieňať odovzdanie sa s aktom posväteneia. Svätý sa môže odovzdať a oddať všetko, čo má, Bohu. Boh posväčuje svätého pre určité postavenie, t. j. oddeluje ho. Tu máme akt **Boha-Ducha svätého**, ktorý oddeluje jednotlivca v dôsledku toho, že bol vyvolený Bohom-Otcom. Predstava v grécktine je tu taká, že Boh-Otec vyvolil svätého pre určitú vec, a tou bolo, aby bol oddelený (spomedzi iných) Duchom svätým. Vidíme tu Ducha svätého, ktorý sa ujíma vyvoleného za tým účelom, aby priviedol strateného hřešníka k aktu víery v Pána Ježíša a Jeho drahocenného krvi. Poslušnosť na tomto mieste nie je poslušnosťou svätého, vzbudenou v srdci Duchom svätým, ale poslušnosťou hřešníka víere, ako v Sk 6:7, „veľký zástup kniažov bol poslušný víere.“ Peter tu hovorí o akte víery v Pána Ježíša ako v Toho, ktorý prebral svoju vzácnou krv na golgotskom križi na vykúpenie hřešníkov. Akt Boha-Otca pri oddelení jednotlivca je Jeho dielo, ktorým privádzza stateného hřešníka na miesto, kde zloží svoju dôveru v Spasiteľa. Niet ničoho v hřešnom zatemnenom srdci hřešníka, čo by vystrelo ruku po Pánu Ježíšovi ako Spasiteľovi a privlastnilo si Ho. Ruka víery musí byť zmocnená, vedená Duchom svätým. On dáva potrebnú víeru. Spasenie je dielo Božie od začiatku do konca. A predsa je pravdou, že každý stratený hřešník musí aktom svojej vôle zložiť dôveru v Spasiteľa. „Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vás vyvolil...“ (J 15:16) je vznešenou pravdou. Ale „kto chce, nech berie vodu života zadarmo“ (Zj 22:17) je takisto pravdou. Tieto veci nemôžeme uviesť do súladu ani im porozumieť, ale môžeme ohľadne nich dôverovať Bohu a veriť v ne.

Tretí krok v našom spasení je vyjadrený slovami „k pokropeniu krvou Ježíša Krista“. Boží poriadok je najprv poslušnosť, potom pokropenie krvou. Posledný výraz prevzal Peter z jazyka Starého Zákona; krv pokropenia týka sa krvi zvierat – typu na očistujúcu krv nášho Pána.

Tento akt víery má za následok očistenie človeka vzácnou krvou Kristovou, čo je dielo **Boha-Syna**. To je ospravedlnenie, odstránenie viny a trestu za hřeš a udelenie spravodlivosti, samého Krista, v ktorom teraz veriaci stojí dokončí na veky. Každý veriaci je teda vyvolený – vol'ba bola určená uváženou radosťou Boha-Otca. Vyvolený jednotlivec je oddelený alebo posvätený Duchom svätým, čo je dielo Boha-Ducha, ktorý mu udelauje víeru. Táto víera nachádza odpoveď pri Bohu-Synu, ktorý svoju vzácnou krvou očistuje veriaceho a privádzza ho k spaseniu. Boh-Otec vyočíta človeka, Boh-Duch ho privádzza k aktu víery a Boh-Syn ho očistuje od hřešu.

Zlož svoju dôveru v Pána Ježíša ako v svojho osobného Spasiteľa a zistíš, že Boh-Otec Ta vyvolil na spasenie, Boh-Duch Ta priviedol k aktu víery a Boh-Syn Ta očistil od hřešu vo svojej vzácnnej krvi.

K. S. W. (-mk)

môj bôh je príroda

Mnohdy se setkáváme s názorem, že pobývat v prírode, nechat na sebe pôsobiť jej velikost, majestát a klid, a obdivovať se nádherným východom a západom slunce je lepší, než špatná modlitba. A mnohý dokonca říká: „Môj bôh je príroda!“ To je však omyle. Dokonca směšný. Je to totéž, ako kdybych řekl o stolu, u ktorého stojím: môj stôl je stolař. Stôl je dilo stolařa, ale nikdy ne stolař sám. A tak také príroda je dilo Boží a ne Bôh sám. Znáte Jeho slova: „Pozdvihnete vzhľadom oči a vizte, kdo to stvôril, kdo vysvodi v počtu vojsko jejich a vše to ze jména povolává? Podle množství sil a veliké moci ani jedno z nich nehyne“ (Iz 40:26).

Množí stupňujú uctívani pôrody tak, že Bôh musí ťci: „...uctívají stvoření viac než Stvořiteľ“. O tých, ktorí se takto chovají, říká ľešť: „Proto je Bôh vydal v bezcenné väčšine“. Nedovoli, aby ľudé staveli nad Něho to, co stvoril. Za takovým jednáním následuje trest Boží. To je tedy něco zcela jiného než domnělá bohoslužba, kterou by někdo chtěl prožívat v pôrodě. Rikáš-li: „můj bůh je příroda“, pak pravděpodobně myslí na květiny v květu, na šumící obilná pole, na zpívající ptáky. Ale to není celý obraz pôrody.

V pôrodě probíhají i zcela jiné děje. Jestřáb uchvátí myš, myš chytne pavouka a pavouk mouchu. Jsou dokonce ptáci, kteří si dělají zásobárnu tím způsobem, že napichují živé brouky na trní! A ani se nechceme zmínit o tom co se odehráva v ostatní zvířecí říši, kde je vražda a násilí na denním počátku.

V pôrodě se setkávame jen s časťmi pôvodní krásy Božího stvoření, protože celé stvořenie má podíl na nasledujúcim pádu človeka. Tak hrozná byla Adamova neposlušnosť, že jeho činem stihla Boží kletba všeho stvořenia, a je tím od té doby zcela zmeneňaná. Před nějakou dobou jsem viděl zvláštní mořské živočichy, mořské sasanky. Sedí pevně na dně, ale svými dlouhými barevnými chapanly lákají malé rybičky. Pak je náhle uchopí, chapanlo se otocí a rybička je ztracená. V pôrodě platí zákon silnejšího. Pavouk usmrtí mouchu a nikde to není zakázáno. Jediný strom zatlačí pět jiných, kterým ujmá světlo a potravu. Jen silnejší obстоje. Jen si to představ: taková pôroda je tvým bohem? Neexistuje tam soucit, slitování, ani láska, pouze síla a právo.

Bylo-li by něco takového podstatou Boží, pak by to znamenalo tvůj konec, neboť na silu Božího človeka nestaní. Bůh nebe a země, který se zjevil nám lidem ve Svém Synu Ježíši Kristu, dokázal skrze Něj, že je milostivý a milosrdný, je Bohem lásky. Zpívající ptáci, šumící stromy, kvetoucí květiny nemohou poskytnout útěchu v dobách utrpení. Tim méně mohou odpustit hřichy. Avšak náš Bůh odpouští hřichy těm, kteří k Němu přicházejí vírou ve Spasitele Ježíše Krista. Jak ubohý je a zůstává ten, který se spokojí s náboženstvím pôrody!

Jak bohatý je však ten, který ví, že Bůh je jeho Otcem!

přel. DZ

Kresťan, Božia nádoba

Kresťan je v Písme menovaný ako svetlo, vojak, robotník, nádoba a iné. Aká to radost, môcť byť používaný v Božej ruke ako nádoba. Vieme, že si Boh môže použiť jednu nádobu pre jeden ciel a druhú pre druhý. Jedného kresťana použije pre získanie mnohých duší, druhého pre niekoľko, alebo aj len pre jednu. Preto nech je našou snahou byť čistou nádobou v Pánových rukách, nie nádobou odloženou stranou.

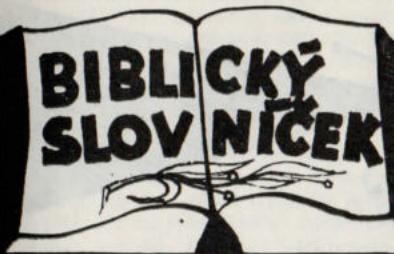
Jedného veriaceho kováča sa pýtali, prečo ked' je Pánov, prechádza toľkými skúškami? On nato odpovedal: „Keď sa mi nepodarí ukovať užitočný nástroj, dám železo znova do ohňa a keby sa ešte nepodarilo, odhodím ho na hŕbu starého železa. Preto ja radšej budem prechádzať ohňami, ako by som mal byť odhodený do starého železa.“

Pavel chcel byť užitočnou nádobou, nie nádobou hnevú (R 9:22-23). Každý kresťan má možnosť byť posvätenou, užitočnou nádobou, prihotovenou ku každému dobrému skutku (2Tm 2:21). Pravda, podmienkou k takej užitočnosti je čistý, posvätený život. Každý z nás by radšej pil vodu z čistej nádoby i keby bola jednoduchá, ako z nečistej i keby bola zlatá. Len takto očistené nádoby Boh používa svojej službe.

Aké sú to veci, ktoré znečisťujú nádoby a činia ich nesúčimi pre službu? **Asda najčastejšie je to pýcha.** Už Pavol to vyjadril: „Abi som sa nepovyšoval, dany mi je osten do tela, anjel satan...“ (2K 12:7). Keby sme priviedli niekoho k Pánu, nechválme sa, lebo by sme sa stali nečistou nádobou. Pýcha mnohých odstavila od užitočnej práce. Od tejto nečistoty musia byť očisťované všetky nádoby.

Dalšou takou vecou je **chvála od ľudu.** To je túžba, ktorá nikdy nie je na slávu Božiu. Či má človek okrádat Boha o slávu? Nádoba, ktorá má byť na slávu Božiu, nesmie byť nečistá. Nemyslime, že keď nás Boh používal vo svojej službe, keď sme boli čistými nádobami, že nás bude používať aj v opačnom prípade. On je suverén, preto môže odložiť nečistú nádobu a použiť tú, ktorá je čistá. Mnohí kresťania boli svojho času užitočnými nádobami, no ľudská chvála im poškodila a stali sa neužitočnými.

Prílišná popularita sa im stala prekážkou pre Božiu službu. Áno, zapadli do zapomienutia, ako zapadlá hviezda. Preto nech je našou modlitbou a snahou, aby sme boli vždy nádobami súčimi pre Pánovu službu. To budeme, len keď budeme čistými nádobami.

Pojmy Slova Božího

Boží Slovo se pro naše pochopení skládá z jednotlivých slov a pojmem se tu stává každé jednotlivé slovo, když s ním spojíme určitý představitele význam. Pojmy jsou proto důležité, že jimi vyjadrujeme své myšlenky, posuzujeme věci a usuzujeme o nich. Když v křesťanském sboru např. dva bratři mluví a ostatní to posuzují, nastává nevyhnutelná potřeba zachovávat pravidlo, že slovům má zůstat vždy tentýž význam, který jsme jim jednou dali, a že nemáme se slovy spojovat význam nepředstavitele a nebo obsahově neúplný, tj. nemáme porušovat totožnost pojmu a nemáme užívat pojmu prázdných a nebo poloprázdných. Blíže si to objasníme na pojmech viry a křtu.

VÍRA

Některé pojmy Slova Božího mají svůj význam jenom ze Starého zákona (SZ), jiné ho mají jen z Nového zákona (NZ) a ostatní z celé Bible; víra ho má z celé Bible. Pro pojmem víry má SZ slovo AeMONaH, tj. pevnost, bezpečnost, čestnost, věrnost, víra, a v NZ je to slovo PISTIS, tj. důvěra, víra, přesvědčení, ověření, jistota, záruka důvěry, dané slovo či slab, ujištění, smluvní spolčení, důkaz, věrnost, důvod. Skutečnou víru v Pána Boha a v Pána Ježíše Krista má člověk jenom tehdy, když pevně věří všem Božím slovům, má k Bohu a Ježíši Kristu vztah věrné oddanosti, vztah bezpečného smluvního spolčení, v němž jakožto záruka dů-

věry platí čestnost a ujištění, že dané slovo či dané sliby budou plněny, takže pak z ověření daného životem z viry vyplyne důkaz, jistota a důvod pro přesvědčení, že jedná správně, kdo takto věří v Boha a v Ježíše Krista. Kdo takto věří, má život věčný, takže nezahyne, a jeho práce („ta erga“) konané v Božím království se podobají dílu Pána Ježíše Krista (J 3:16; 6:47; 14:12 aj.). Všechna Boží a Kristova zaslíbení, která podle Slova Božího jsou podmíněna skutečnou vírou člověka, budou splněna, bude-li tato víra plně odpovídat obsahu a významu, danému Slovem Božím. Není-li tomu tak, má-li víra např. jen význam věření, že to či ono je pravda, stává se pojmem víry pojmem poloprázdným, což mírá za následek, že v bratrských vztazích dochází k nedorozumění a nedochází ke splnění Božích zaslíbení podmíněných plnosti výřeček, jimž se má tohoto splnění dostat.

KŘEST

má svůj významový obsah jen z NZ. Význam křtu je v tom, že je zevním znamením, kterým věřící v Krista stvrzuje vnitřní skutečnost své viry s celým jejím obsahem, tedy i s daným slovem věřnosti Kristu a slibem, že budou žít životem viry, tj. odumrou scestím světa a budou se na cestě za Kristem chovat jako lidé znovuzrození (Mk 16:15-16; R 6:3-13). Výraz „obmytí druhého narození“ (Tit 3:3-8) nemá ten význam, že křest působi

toto druhé narození či znovuzrození, nýbrž ten, že zevně znázorňuje a osvědčuje toto znovuzrození. Kdyby někdo se slovem „křest“ spojoval představu, že je to úkon, který způsobuje znovuzrození, vytvořil by prázdný pojmem, protože skutečnost takové představy neodpovídá. Pouhé polití vodou a nebo pouhé ponoření do vody, i kdyby bylo doprovázeno slovy, že se to děje „ve jménu (či na jméno) Otce, Syna i Ducha svatého“, nezpůsobí žádnou změnu ve smýšlení člověka. Tato vnitřní

změna (čili pokání) má v člověku nastat dříve, než se dá pokřtit (Sk 2:38). — Křtěnci („novokřtěnci“) v době reformace nemohli přijmout **prázdný** pojem křtu a vládnoucí církve – katolická i reformační – jim tento prázdný pojem chtěli násilně vnutit. Z toho povstalo tak neblahé pronásledování a na listech dějin reformace i protireformace vznikla tak velká

a hrozná skvrna, že ji z těchto dějin nemůže nikdo vymazat. Neexistuje žádný prostředek k tomuto vymazání... — Už jenom na těchto příkladech víry a křtu vidíme tedy, jak je pro křesťany-kristovce nadmíru důležité, aby se jim každé slovo Bible stalo pojmem, jakým být má.

H. J.

dopisy pro vás

4

Draži!

V úvodu svého dopisu chtěl bych se s vámi zamyslet nad jedním veršem z dopisu Pavla mladému Timoteovi: „Ať žádný nepohrdá tvou mladostí“ (1Tm 4:12). Je to zvláštní, že Pavel píše Timoteovi něco, co se týká vlastně druhých. Těm ostatním měl napsat: „Nepohrdjte mladostí Timoteovou!“ Co pomůže příkaz Pavlův Timoteovi, když se týkal jiných? Mohl Timoteus změnit něco na stanovišti těch, s nimiž pěstoval obecenství? Může mladý věřící člověk udělat něco pro to, aby ti druzí – věkem starší – se nedívali na něho „svrchu“? Ano může.

Pro Timotea tato slova měla být povzbuzením a ujištěním o tom, že před tváří Boží má stejnou vážnost každý člověk bez ohledu na věk, protože On se divá do srdece člověka. A tam často u mladých bývá více radosti, lásky, vroucenosti než u starších. Bůh má rád lidi s hořícím srdcem. V Božím Slově o tom nacházíme mnoho důkazů.

Jedním z nich je *Gedeon*. On neseděl v ústraní, v koutku, ale v prostředí, v němž se nacházel, dovezl něco užitečného dělat. Toužil po Boží přítomnosti; po Jeho moc. To se Bohu líbilo a proto začal s Gedeonem mluvit.

Zapálené srdce měl i *David*. Byl to hoch velice průbojný, nebojácný, dovezl ovečky chránit proti šelmám a s vroucím srdcem jit i proti Goliášovi, což byla pro ostatní (starší) neprekonatelná překážka. I on na „své kůži“ pocítil, co to znamená, když jím starší pohrdají. Jak nevraživě ho osočil jeho starší bratr (1S 17:28-29)! Až častěji zakoušel ústryky a pohrdání od starších bratří. Všimněme si však, co říká na svou obranu: „Udělal jsem jen to, co mi bylo poručeno“.

To je jedna z důležitých věcí, které bychom se měli držet – poslušnost. Ona je nutná pro vzájemný vztah mladých a starších. Starší nemají pohrdat mladými, ale mladší mají poslouchat starších. David snesl přezírání staršími, nenechal se odradit, nepřestal chodit v poslušnosti. Radost, zapálení pro Boží věci v něm neuhasly. Víme, jak se dovezl radovat i později, když jako král při navrácení truhly smluvy do Jeruzaléma, poskakovat. Čím je člověk starší, tím méně dává svou radost „poskakováním“. Musí s tím zachovat svou „důstojnost“. Ale David, přestože byl králem, nehleděl na důstojnost, ale plně projevil svou radost z toho, že Boží věci byly uvedeny na pravé místo.

Bůh po staletí srovnával jiné panovníky s králem Davidem. Jeho život se stal měřítkem pro následovníky. Tak Bůh má rád lidi s hořícím srdcem, kteří něco dělají nebo chtějí něco dělat, ale u nichž je aktivita svázaná s poslušností! Jejich horlivost nepřeroste rámec poslušnosti, nedělají nic svévolně.

Jistý milý starší bratr si posteskl, že znal mnoho mladých, veselých, živých lidí, kteří po obrácení ztratili svůj elán a radost. Neschali se utlumit, narazili na samé překážky, brzy začali kritizovat: „Toto je špatné, to se mi nelibí...“ — a to zaplnilo jejich obzor. Místo odkrytí nových krásných věcí zabývali se otázkami, které nepřinášejí užitek.

A to apostol Pavel vyjadřuje v úvodním textu. Neříká, co Timoteus nemá dělat, ale naopak, co dělat má. Nestaví před něho překážky, ale otevírá mu cestu, Radi mu, kam má namířit touhu svého srdce.

„Buď příkladem věrných v řeči, obcování...“ Pavel neříká Timoteovi: „Buď věrný v řeči, obcování“, ale „buď příkladem“! Tato míra je větší. „Latka, kterou má přeskočit“, je zde výše než u ostatních. Bůh má zájem na tom, aby Jeho dítky něčím byly, aby se projevovaly, aby jejich život byl bohatý. Timoteus neměl pouze to a ono „dělat“, ale měl být příkladem. V tom je velký rozdíl. Aby člověk byl příkladem v něčem, musí to stoprocentně ovládat, a ne se to teprve učit. Dělat to, co dělají druzí, je průměrné. Ale mám-li být příkladem, musí se druzí ode mne učit. Pavel byl příkladem pro Timotea a připomínal mu to, aby se od něho učil (2Tm 1:13). Pavel byl Božím mužem, kterému Bůh zjevil velká tajemství. Mnoho pro Pána vykonal, vytrpěl a přesto dovezl záštavat pokorným, nepovyšoval se nad druhé. Byl si vědom toho, že jeho život je příkladem. Proto si nemohl dovolit to, co jiní, „latka jeho života“ byla vysoko.

Pavel byl pro Timotea příkladem, rádcem, ba přítellem. Jaký je vás přítel? Není to jedno, s kým se přátelíme, od koho si bereme příklad. Hledejme si příklady, které by nás vedly blíže k Bohu. Vyberejme si ty, kteří již „skáčou latku“ o stupinek výše než my, aby nás táhli nahoru a ne dolů.

Máme být příkladem věrných v řeči. Pán Ježíš nejdříve činil a pak učil. My obvykle učíme, ale sami to nedokážeme splnit. Věrná řeč je taková, která odpovídá životu. Když se pojáci přiblížili v Getsemanské zahradě k Pánu Ježíši, aby Ho zajali, řekl: „JÁ JSEM!“ A to stačilo. V takové kritické situaci – a pouze dvě slova. Být věrným v řeči znamená často jen málo slov, ale na pravém místě. Kolikrát nejsme schopni vydat svědecit, potěšit, v lásku napomenout. Nejsme naopak podobní Petrovi, který sice také řekl málo slov, ale co vyjadřoval? „Já toho člověka neznám!“ Řekl o dvě slova více, ale ona ho mrzela celý život.

Přemýšlejte o tom, draži bratři a sestry, a budete příkladem věrných v řeči a pak nikdo nebude pohrdat vaši mladostí.

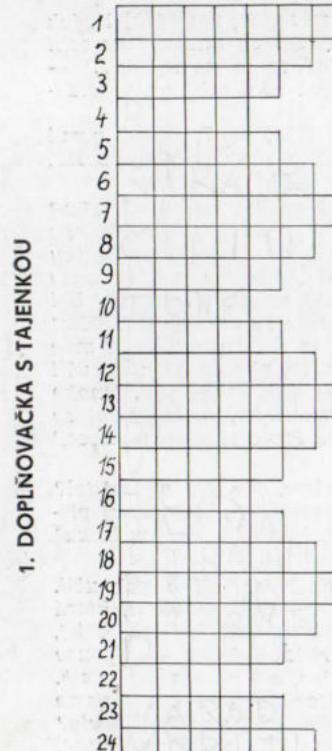
Vás

-pZ

Vo februári tohoto roku odišla do nebeského domova milá sestra **ALŽBETA FUXHOFFEROVÁ**, rodená Prokainová vo veku 57 rokov. Svoj život odovzdala Pánu Ježíšovi už v 13. rokoch. Mnoho vytrpela pre svojho Pána za minulej republiky od svojich predstavených. A neskôr, v staršom veku, musela prechádzať ťažkou nemocou. Šesť rokov znášala trpezlivou bolesti, strádania a mala príležitosť vedať svedectvo slovami i životom v šestnástich nemocničiach, kde sa snažili navrátiť jej zdravie. Pán Ježíš ukončil jej telesné trápenie 15. 2. t. r. Spoluukúpení zo Stredoslovenského kraja i ostatní, ktorí ju poznali, spominajú na jej prácu lásky a trpezlivosť nádeje.

Tajenka je v prvním sloupci svisle.

1. DOPLŇOVÁČKA S TAJENKOU

Vyluštění otázek III. kola soutěže
1. Správne odpovede k biblickým výrokom:

1. Anjel na pústi k Hagari (Gn 16:8)
2. Starec Levitovi (Sd 19:17).
3. Mojžiš Hospodinovi (Ex 4:13).
4. Oslica Balámovi (Nu 22:28).
5. Sára Hospodinovi (Gn 18:15).
6. Jozafat Achabovi (1Kr 22:4).
7. Elizeus pri vzatí Eliáša do neba (2Kr 2:12).
8. Eliáš izrael. národu na vrchu Karmel dějinami a kulturou (Abd 15).
9. Prorockí synovia Elizeovi (2Kr 4:40).
10. Elizeus v Samárii (2Kr 6:20).
11. Malomocní pri Samárii (2Kr 7:9).
12. Joas narieka nad umierajúcim Eli-zeom (2Kr 13:14).
13. Nehemiáš Šemaiášovi (Nh 6:11).
14. Mardocheus Esteri (Est 4:14).
15. Ján Krstiteľ (J 1:29).
16. Ján Krstiteľ učeníkom (J 3:30).
17. Pán Ježiš Jairovi (Mk 5:36).
18. Samaritánka v meste Sichar (J 4:12).
19. Židia v chráme (J 8:53).
20. Učenici Pánovi pri cestě na osliatku (Lk 19:38).
21. Tomáš (J 14:5).
22. Peter chromému v chráme (Sk 3:6).
23. Filip komorníkovi (Sk 8:30).
24. Felix Pavlovi v Cezárei (Sk 24:25).
25. Agrippa Pavlovi (Sk 26:28).

2. BUNÍKOVKA

1. Teofilus (Lk 1:1). 2. Immanuel (Iz 7:14). 3. Natanael (J 1:46–50). 4. Eutychus (Sk 20:9). 5. Cyrenius (Lk 2:2). 6. Učedník (Mt 12:1). 7. Laodicea (Ko 4:16). 8. Epikurej (Sk 17:18).

3. DOPLŇOVÁČKA

1. Sur (Ex 15:22). 2. Sinai (Ex 19:16). 3. Libanon (1Kr 5:6). 4. Jeruzalém (Ez 5:1). 5a. Egypt (Ex 13:3). 5b. Galád (Jer 8:22). 6a. Bethel (Gn 28:10). 6b. Betlém (Mt 2:1). 7a. Ráma (Jer 31:15). 7b. Kána (J 2:1). 8a. Karmel (1Kr 18:17–40). 8b. Jordán (2S 18:19). 9a. Eskol (Nu 13:8). 9b. Joppe (Jon 1:1). 10. Getsemáne (Mt 26:36). 11. Betanie (J 11:1). 12. Emaus (Lk 24:13). 13. Gát (1S 17:4).